

SOLIDARIDAD OBRERA

Òrgan de la Confederació Regional del Treball de Catalunya i Balears. III Època **DIARI GRATUÏT**

FUNDADA AL 1907

Portaveu de la Confederació Nacional del Treball - Adherida a la AIT Especial Reforma Laboral 2010 - Núm. 346

4 Actualitat

Rècord d'atur juvenil. Una generació perduda?

7 Sindical

Flightcare: repressió sindical contra el Comitè de Vaga a l'Aeroport del Prat

14 Economia

Programa neoliberal i contrareforma laboral

La Reforma Laboral: desaparició dels drets dels treballadors

Pàg. 8/9

Un problema de model sindical

Pàg. 5

Ocupació del Departament de Salut

Pàg. 6

Preacord al Mercadona de Salt. Aturada de les mobilitzacions

Pàg. 7

Entrevista: L'alternativa de les cooperatives de consum

Pàg. 12

Ocupació i resistència

Pàg. 13

La Vaga General del 29-S no és l'única eina de lluita

Evidentment per a la CNT la Vaga del 29 de setembre només és un esglaó més en la lluita per combatre la Reforma Laboral. En aquest article exposem els nostres punts de vista per donar-hi suport evidenciant que per nosaltres és un mitjà i no una finalitat

Pàg. 3

Manifestació 29 de setembre. 17:00h. Plç. Universitat, BCN.

Aquest dimecres 29 de setembre, dia de la Vaga General, la CNT-AIT de Catalunya i Balears té previst realitzar una manifestació contra la Reforma Laboral i les retallades socials. Vine i ajuda'ns a demostrar el rebuig a totes aquestes mesures antisocials.

Pàg. 16

SOLIDARIDAD OBRERA

Solidaridad Obrera es el periòdic bimestral de la Confederació Nacional del Treball Catalano-Balear

Editor:

Comitè Regional de CNT-AIT Catalunya i Balears.

Seu de Gestió (provisional):

Plç. Cinema Colon, 4 d'Olot

Contacte:

Telf./Fax: 93 375 58 53
Email: soliobrera@cnt.es

Distribució:

Depòsit Legal B.406-1978
ISSN 1887-8660

Direcció i Administració:

C.R. Catalunya i Balears

Subdirecció:

CNT Olot

Col.laboren en aquesta ocasió:

Salvador Sánchez, Xavier Diez, Jordi Vega, Eduard Delgado, Joaquín Ortiz, Lluís Rodríguez, David Becerra, Marcel S.C., i tots els Secretaris de Premsa dels sindicats de la CNT-AIT Catalunya-Balears.

El periòdic només es fa responsable dels articles que vagin expressament signats per la redacció o el director. La resta dels articles són responsabilitat de qui els signa.

Endavant, COL LABORA!!

El nou compte per realitzar aportacions es el següent:
2077-0914-69-1100422932 (BANCAJA) Titular: **C.R. Catalunya-Balears**

Comitè Regional de Catalunya i Balears

C/Cardenal Cervantes 18, 1r-2ª. C.P. 43001 Tarragona
Telf: 696 101 028 email: crcat@cnt.es web: www.cnt.cat

L'equip de redacció informa

La Soli que teniu a les mans, en aquesta ocasió i de manera excepcional, està gestionada des del sindicat de CNT Olot.

En aquest número especial de la Soli, s'ha intentat abordar els aspectes que ens toquen més d'aprop a la classe treballadora. Apart de la Reforma laboral i la propera vaga general (a la qual la CNT s'ha adherit), informem d'aspectes com ara l'atur, les possibles implicacions en la desmobilització actual de la classe treballadora derivades del model sindical imperant, punts de vista econòmics i també les possibles alternatives al Sistema com són les cooperatives de consum i algunes de les propostes que CNT posa sobre la taula per sortir d'aquesta situació, etc.

D'aquesta manera estem intentant en aquest espai limitat de 16 pàgines oferir en la mesura d'aquestes possibilitats a tota la classe treballadora una eina més per informar-se sobre la greu situació que ens està tocant viure i d'aquesta manera convidar a tothom a mobilitzar-se i ajudar en la lluita diària.

També volem manifestar, que la informació que conté aquesta publicació, evidentment pot veure's desfasada a mesura que vagin passant els pròxims dies de setembre/octubre, ja que es preveuen canvis importants pròximament, i és per això que per mantenir-vos puntualment informats us convidem a visitar les web dels diferents sindicats de CNT, que podeu trobar a www.cnt.cat o també a www.cnt.es.

Editorial

Davant les agressions socials i laborals

S.G. del Comitè Regional

Encara no fa gaire que sentíem les declaracions dels caps d'Estat de diversos països europeus i d'USA volent-nos convèncer que les enormes quantitats de diners públics entregades a les entitats financeres i especuladores, responsables de la situació econòmica actual, marcaríem una nova etapa: ens deien que s'havia de "refundar el capitalisme". Zapatero assegurava a més que, com les famílies treballadores no havien estat les causants de la "crisi", i en són a més les primeres víctimes i la part més vulnerable, no serien els treballadors/es qui pagarien aquesta situació amb els seus drets assolits. On queden tots aquests discursos quan des d'aquests mateixos governs, a països com Alemanya, França i Espanya, ara s'imposen retallades socials i laborals tan greus?

Per tal de què aquells que amb la seva cobdícia han generat aquesta situació no vegin disminuïts els seus ingressos o el seu patrimoni, que millor que congelar les pensions, baixar els salaris, plantejar-se reduir progressivament les jubilacions, i donar un nou i molt agressiu cop als drets dels treballadors/es en forma de nova reforma laboral.

Però per fer tot això no cal cap pretexte de "crisi", doncs els diferents governs (tan socialistes com del PP) porten 30 anys fent reformes laborals que han facilitat i abaratit els acomiadaments, creat noves formes de contractació temporal,

legalitzat i promogut les Empreses de Treball Temporal, etc.

Aquesta nova reforma laboral amplia i generalitza l'acomiadament per causes objectives (de 20 dies per any) front els 45 dies/any de l'acomiadament improcedent, universalitza el contracte indefinit amb un acomiadament improcedent inferior (de 33 dies/any), es carrega els convenis laborals, al generalitzar les clàusules d'inaplicació salarial, i permetre que s'incompleixen drets recollits en convenis tan d'horaris, jornades... subvenciona a les empreses els acomiadaments fixant una part (8 dies/any) que ara pagarà Fogasa, es a dir amb diner públic, i un llarg etc. Lamentem dir que, és amb tota certesa, la reforma laboral més regressiva de les legislades a l'Estat Espanyol.

Que defensem a la CNT de manera immediata? És inadmissible que sigui el món del treball qui costegi la reestructuració del capital. A més d'injustificable: en la història econòmica recent de Espanya mai la part de la renda nacional destinada a salaris havia estat tan baixa, i els beneficis salarials tan alts. És necessari repartir el treball i la riquesa: cal una reducció de la jornada laboral sense reducció salarial fins acabar amb l'atur, abolir les hores extra, recuperar el poder adquisitiu dels salaris, cal que si l'Estat té deficit busqui els recursos on hi són, al Capital, acabar amb les despeses militars i les subvencions sindicals i empresarials, recuperar el dret que front l'acomiadament improcedent el treballador pugui optar per la re-

admissió,...

Convé que fem una mica de memòria per tenir present que els mínims drets existents no fa gaires anys, i els pocs que conservem després d'anys de legislacions anti-obreres, i que en la seva gran part ara perdrem de tirar endavant la present reforma laboral, no han estat mai regals de l'Estat o de la patronal, si no que foren conseqüència d'una organització i una lluita obrera que de fa uns anys cap aquí sembla que ja són història.

Aquí i ara estem vivint les conseqüències d'aquesta desmobilització obrera de les què en són en gran part responsables les burocràcies sindicals que ens criden a l'aturada del 29 de setembre. Aquests mateixos sindicats són els que han signat la gran part de reformes laborals anteriors, la gran part d'ERO's que han generat els quasi 5 milions d'aturats/des, i el seu continu paper de desmobilització i segregació en els conflictes laborals, no els dona més credibilitat que el fet que davant la gravetat de l'agressió als drets dels treballadors/es han de dissimular, netejar-se la cara, més que oposar una veritable lluita i oposició a la reforma.

L'Estat, sigui el color que sigui el govern que el dirigeixi, és una creació burgesa sorgida amb el capitalisme per tal de mantenir el veritable poder, l'econòmic, i legalitzar les regles de joc capitalistes i la propietat privada dels fruits i dels mitjans de producció. No es pot esperar res de l'Estat si no és amb una veritable lluita sindical per arrencar

qualsevol millora, o inclòs per mantenir drets reconeguts però que per falta de força no es compleixen.

I de la mateixa manera, tampoc no es pot esperar res de burocràcies sindicals que depenen en més del 90% dels seus pressupostos del finançament estatal, on els seus dirigents són alliberats, amb sou, que buscan mantenir el seu estatus, i per tant les subvencions que ho permeten fer-ho, que demanen el vot als treballadors/es a les eleccions sindicals a comitès d'empresa i delegats de personal. Aquestes institucions i càrrecs verticals a les empreses reeixen, per una banda, per poder signar acomiadaments i convenis sense ni consultar als treballadors/es afectats, i per una altra per, privilegiar als dirigents sindicals, comprar i dividir als sindicats, i alhora, amb el delegacionisme implícit a les eleccions sindicals, evitar una veritable organització dels treballadors en sindicats horitzontals i autogestionats.

En aquest Estat, sols la CNT no participa en aquest parany d'eleccions i subvencions sindicals, i convé refermar un cop més aquest missatge, i alhora l'alternativa social de Comunisme Llibertari que defensam, per poder oferir a la classe treballadora d'aquest país una veritable eina de lluita i transformació. Hem d'oposar la màxima resistència per aturar aquesta reforma laboral, per donar-li la resposta adequada i evitar futures agressions en forma de retallades de pensions o de prestacions d'atur. Nosaltres ja hi estem preparats/des. Sols hi faltes tu.

Actualitat

29 de setiembre de 2010. ¿Una Huelga General necesaria?

Salvador Sánchez y Joaquín Ortiz *

Como todos sabemos, el próximo 29 de setiembre, último miércoles de ese mes, hay convocada por las organizaciones CCOO y UGT una Huelga General en todo el Estado Español, convocatoria a la que se han sumado de una manera u otra diferentes organizaciones sindicales. La convocatoria y las razones están claras, la nueva Reforma Laboral impuesta por el Gobierno de España pero discutida en el Senado y el Parlamento, siguen la línea de las anteriores Reformas Laborales: El desmantelamiento de los derechos de los trabajadores.

¿Hay motivos para que los trabajadores secundemos la Huelga General?

Si nos preguntáramos a nosotros mismos si la Huelga es necesaria teniendo en cuenta la situación actual por la que pasamos los trabajadores y nuestras familias, con casi 5 millones de empleados parados, reducciones de ayudas sociales, con subidas irrisorias de todo tipo de pensiones cuando no congelación de las mismas, subida de impuestos y un sinfín de tropelías que estamos sufriendo, está claro que una Huelga General no sólo es necesaria, es imprescindible como forma de presión a Gobierno y Patronal. Por lo tanto, no negaremos ni ahora ni nunca que la Huelga General o de otro tipo, es un arma que tenemos los trabajadores y que debemos utilizarla en aquellos momentos que creamos oportunos.

Aún así, creemos que está Huelga está convocada con más de un año y medio de demora, no se debería haber esperado tanto a esta convocatoria. No es sólo la Reforma Laboral el motivo por el cual se tiene que dar una respuesta contundente. Desde que comenzó la crisis económica los derechos laborales y sociales han ido disminuyendo, el Gobierno ha ido anunciando a cuentagotas recortes en todos los ámbitos que nos afectan, espa-

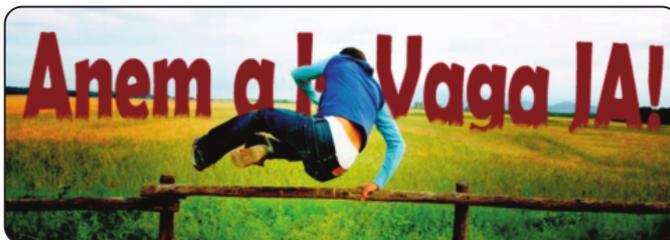
“La Huelga es necesaria, ya lo hemos dicho ¿pero alguien nos ha preguntado si estamos de acuerdo?”

ciada cada medida en el tiempo coincidiendo con algún evento social, como por ejemplo el mundial de fútbol, para distraer la atención.

La Huelga es necesaria, ya lo hemos dicho ¿pero alguien nos ha preguntado si estamos de acuerdo? Pues no, nadie nos ha preguntado. En los centros de trabajo no ha habido ningún debate oficial respecto a este tema, en corrillos o en las horas de descanso sí, pero en asambleas en que los trabajadores decidamos si las centrales deberían convocar la huelga y que el acuerdo sea vinculante esto no ha sucedido. No nos han dado el derecho a decidir por nosotros mismos. Unas cúpulas sindicales han deci-

dido ellas mismas convocar esta Huelga, sin pedir ni siquiera tu opinión.

Han pasado de nosotros, han decidido ellos mismos, ¿deberíamos hacer el paro ese día los trabajadores? Creemos que sí, pero con un mensaje diferente al de los convocantes “oficiales”. En las pequeñas reuniones sobre la convocatoria de

la Huelga y sus motivos a las que nos referíamos antes, está muy extendido entre los trabajadores la idea de por qué van a secundar un día de paro, cuando van a perder dinero y encima los convocantes son personas que no trabajan, que viven de los Presupuestos Generales del Estado y de las Administraciones a través de las subvenciones sindicales. Encontramos aquí, una razón de peso para pasar de la Huelga, unos holgazanes nos dicen que paremos un día cuando ellos viven a costa de nuestros impuestos. ¿Que hacer entonces? ¿Como podemos hacer entender a estos compañeros de trabajo que a pesar de los individuos que convocan no debe afectarnos el parar ese día? Superando a los convocantes, haciéndoles ver que son unos holgazanes como el empresario que viven del trabajo ajeno. Protestando frente a sus sedes como lo haríamos en las empresas donde no se secunde la huelga. Dejándolos en evidencia ante la ciudadanía. Nosotros pararemos ese día sí, pero con el mensaje claro de que paramos por los derechos de los pensionistas, de los trabajadores en paro y de nosotros mismos, los trabajadores en activo. Por lo tanto la convocatoria de Huelga también podría ser-

vir para esto, para desenmascarar a estas organizaciones y empezar a sembrar la idea de que no son necesarios los liberados sindicales ni las subvenciones, limpiando por otra parte el significado de sindicalismo y lucha obrera.

Huelga sí ¿Y después?

Sabemos que un día de Huelga General no va a cambiar muchas cosas, seguramente CCOO y UGT y tendrá apalabrado con el Gobierno y la Patronal lo que se debe cambiar del texto de la Reforma Laboral después del día 29 de setiembre.

Entonces, si estamos seguros de que una Huelga General de un solo

día no cambiará mucho la cosa ¿Que podemos hacer? Quizás deberíamos entender que nuestros derechos no los vamos a mantener intactos por parar ese día, que la Reforma Laboral seguirá su curso con alguna variación mas o menos ventajosa para nosotros. Esta situación a la que hemos llegado sólo hay una forma de frenarla y es organización y formación de los trabajadores. Si

sabemos y vemos que las organizaciones sindicales y oficiales no nos defienden sino mas bien al contrario, deberíamos potenciar o crear otras,

“Organización obrera y sindical, formación académica y si es preciso autoempleo en forma de cooperativismo deben ser las claves para que la cosa cambie a mejor”

donde la defensa de los trabajadores sea ejercida por el afectado con la ayuda de los demás trabajadores. Donde seamos nosotros quienes decidamos todas y cada una de las cuestiones que nos afecten.

A partir de aquí, no debemos parar de denunciar públicamente el retroceso de nuestros derechos en los centros de trabajo, en la calle, en las universidades, en los casales de abuelos, en las colas de la OTG. Cualquier acto de protesta es necesario para intentar hacer ver a la ciudadanía, a quién sufre este sistema, que cada vez tendrá menos derechos sociales y laborales.

Deberíamos, al margen de las instituciones, empezar a crear nuestros propios cursos de formación para que los trabajadores encontremos trabajo o potenciamos nuestros conocimientos.

Los trabajadores en paro deberían empezar a organizar cooperativas de todos los sectores de producción y relacionarlas entre ellas. Que los obreros de un mismo sector se organizaran de tal manera que no les faltara el trabajo y que su obra sea útil para los demás trabajadores; imaginaos toda esa masa de trabajadores de la construcción que no tienen trabajo, podrían unirse muchos de ellos, y creando una cooperativa de viviendas, no sólo tendrían trabajo y sustento sino que su obra estaría mas al alcance de nuestras manos que si queremos acceder a una casa a través del mercado inmobiliario actual. Como los trabajadores de la construcción que engloba a un sinfín de oficios, podemos empezar a pensar en panaderos y hornos de pan, trabajadores de artes gráficas e imprentas, etc...

Por eso pensamos que después del 29-S, los trabajadores no podemos seguir recibiendo los garrotazos que nos dan y encima vivir con el miedo de ser despedidos del trabajo, ser desahuciados de donde vivimos, de que las personas mayores o con dificultades no puedan recibir una pensión o no poder dar de comer a nuestros hijos. Organización obrera y sindical, formación académica y si es preciso autoempleo en forma de cooperativismo deben ser las claves para que la cosa cambie a mejor. Si seguimos agachando la cabeza acabaremos como aquellos esclavos a quienes el amo les hacía limpiar las botas a lengüetazos.

¿La CNT debe convocar Huelga General?

Desde una organización como la nuestra, múltiples son las razones y motivaciones que nos deben empujar a convocar una huelga general, no ya ahora dada la situación presente, sino desde hace mucho

tiempo por el continuo deterioro tanto en nuestros derechos como en nuestras condiciones de vida, que impiden cada vez a más gente llevar a cabo una vida digna en plenitud, con posibilidades de emanciparse cuando quiera, de trabajar en aquello para lo que esté más capacitado, de tener unas garantías de que con su salario, producto de su esfuerzo y trabajo, va a conseguir el sustento necesario o de que cuando esas fuerzas se vean mermaidas, va a tener derecho a una pensión de jubilación con la que afrontar la etapa final de su vida de forma decente.

Si a todo ello sumamos los acontecimientos más recientes en un contexto de crisis como el actual, léase Reforma Laboral, Medidas Extraordinarias de ajuste (congelación pensiones, rebaja sueldo funcionarios, eliminación “cheque bebé”) y la sempiterna amenaza de dificultar el acceso y empeorar las condiciones a la hora de conseguir una pensión (cálculo de 15 a 20 años, retraso de 65 a 67 de la edad de jubilación), no cabe la menor duda de que hay todavía más motivos que nos afectan no sólo como trabajadores, sino como futuros jubilados, madres o jóvenes en busca de su primer empleo, donde la precariedad manifiesta, va a generalizarse a todavía un mayor número de trabajadores al abaratar y facilitar el despido más de lo que ya lo estaba. Además, en las últimas horas se está hablando de la “necesidad” de reformar el sistema de prestaciones, que no es otra cosa que reducir las percepciones de aquellos que están inscritos en las listas del paro y retirar el subsidio a aquellos que no acepten un puesto de trabajo que se amolde a su perfil, esto es, cualquier

Actualitat

trabajo basura por un salario de miseria.

Esto en relación a quienes tienen trabajo o están cobrando algún tipo de prestación, pues hemos de recordar que existen casi 5 millones de parados en España oficiales, aunque dadas las peculiaridades del recuento, es evidente que la cifra es sensiblemente superior. Otro dato que refleja la gravedad de la situación es la tasa de desempleo juvenil, que roza el 40% cuando la media de la Unión Europea es de la mitad, con lo que una parte importante de una generación de jóvenes sólo está conociendo dos realidades, empleos precarios, temporales, mal remunerados y sin derechos o la cola del paro.

Ante este panorama, la postura de la CNT ante la huelga general del día 20 de septiembre debe ser clara, asumiendo que los principios que nos guían nos obligan a oponernos y estar contra esas leyes que han aprobado los gobiernos y parlamentos en connivencia con las organizaciones empresariales y bajo el silencio cómplice durante los últimos años de las otras

fuerzas sindicales que no han hecho más que desmotivar, desmovilizar y desmoralizar a la clase trabajadora, más o menos comprometida, pues parte de la culpa también radica en ella.

La CNT ha de hacer pública su oposición y por tanto, hacerse visible en la calle y en los puestos de trabajo, denunciando las agresiones, ataques y recortes en nuestros derechos que venimos padeciendo como trabajadores y como ciudadanos, mostrando nuestro malestar a quienes nos rodean y demostrando que es razonado, pues nos va a perjudicar a todos, más tarde o más temprano. La principal razón de ser de esta nueva Reforma Laboral es simplemente abaratar y facilitar las causas del despido, por lo que se trata del penúltimo paso antes de llegar a la flexibilidad total, es decir, hoy trabajas aquí y mañana te despido sin ningún tipo de razón o motivación.

A pesar de convocar, secundar la huelga y compartir protagonismo con otras centrales sindicales, la CNT ha de ser crítica con el modelo sindical imperante y denunciarlo, pues es el que nos

ha traído hasta aquí y si no lo remediamos pronto, poco margen de actuación vamos a tener en el futuro ante el panorama que se avecina y ante el desprestigio merecido y generalizado de ciertos sindicatos que se mantienen con subvenciones y extrabajadores liberados.

Si nuestra postura es clara, pública y crítica con el sindicalismo oficial, la CNT ha de ofrecer una alternativa veraz, capaz de enfrentarse a los problemas de forma directa, sin intermediarios, señalando a los verdaderos enemigos y culpables de nuestra situación, convirtiéndose en una herramienta al servicio de la clase trabajadora que fomente la unión, la organización, la ayuda y el apoyo mutuo y la solidaridad, para que aquellos que realmente creen y quieren un mundo nuevo, sepan que no están solos, pues si sabemos contra qué y quienes nos oponemos, también tenemos claro quiénes deben estar de nuestro lado y estos son parad@s, jubilad@s, embarazadas a quienes despiden, jóvenes con su primer contrato o mayores a quienes el mercado expulsa sin posibilidad de encontrar otro trabajo.

Por último, recordar que el 8 de junio hubo una huelga a la que se convocó a los funcionarios y empleados públicos en respuesta a las medidas excepcionales que se tomaron para paliar el déficit público y que redundaron en una rebaja del 5% de media en el sueldo de estos trabajadores. El seguimiento de esta convocatoria fue escaso (aunque en ciertos sectores fuese mayoritario) en relación a las consecuencias y dureza de las medidas, por lo que es evidente que si ante la última agresión sufrida como es esta Reforma Laboral no reaccionamos, tanto la casta dirigente como la empresarial van a querer ir todavía más allá antes aún de lo que tenían previsto, por tanto, la respuesta ha de ser contundente, continuada y sobretodo masiva. La CNT ha de ser protagonista ese día, los afiliados tenemos que ocupar las calles y sobretodo, nuestras ideas deben proclamarse con orgullo por todos los rincones.

*Afiliats al Sindicat de CNT Premià.

Rècord d'atur juvenil. Una generació perduda?

La desocupació juvenil ha assolit nivells històrics a causa de la crisi del Sistema, amb 81 milions de persones sense feina entre 15 i 24 anys. Amb aquesta dada, ens sembla més que raonable replantejarse cap a on volem que vagi aquesta societat en la qual vivim avui dia.

Redacció.

Hi ha la possibilitat de que es creï una "generació perduda"? aquesta és la pregunta que posem sobre la taula un cop vist l'informe de l'Organització Internacional del Treball (OIT).

Segons manifesta aquesta entitat, la desocupació juvenil ha assolit nivells històrics a causa de la crisi econòmica global (Sistèmica preferim anomenar-la nosaltres), amb 81 milions de persones sense feina entre 15 i 24 anys.

Així ho mostren les dades publicades per l'Organització Internacional del Treball (OIT), que xifra en el 13% la taxa mundial de desocupació juvenil el 2009 amb la perspectiva que augmenti aquest any. "Els joves ja no saben on ni com buscar feina", va dir Steven Kapsos, economista de la 'Unitat de Tendències d'Ocupació' de l'OIT a Ginebra, on es va presentar l'informe sobre Tendències Mundials de l'Ocupació Juvenil 2010 en ocasió del llançament de l'Any Internacional de la Joventut de Nacions Unides.

La desocupació juvenil va augmentar d'11,9% el 2007 a 13% el 2009, i l'OIT preveu una pujada de fins i tot el 13,1% per a finals d'any. Aquests mals pronòstics no milloraran el 2011, any en què s'espera que l'atur juvenil descendeixi al 12,7%, una taxa encara més sensible que la que registrarà la desocupació entre adults.

Segons l'informe, dels 620 milions de joves econòmicament actius al món entre 15 i 24 anys, 81 milions estaven aturats a finals de 2009, el número més alt de la història.

A més, dins d'aquest grup hi podem

trobar les dones que com sempre afronten més dificultats a l'hora de trobar feina; el 2009, la taxa de desocupació juvenil femenina va ser del 13,2%, en contrast amb el 12,9% entre els homes.

Segons va explicar Sara Elder, economista de l'OIT, el descoratjador escenari fa que ja es parli de la "generació perduda", que denomina el "grup de joves desanimat que, després d'una recerca d'ocupació llarga i frustrada, s'exclou del món laboral".

D'aquesta situació se'n poden desprendre importants conseqüències per als joves a mesura que nous candidats que ingressen al mercat laboral se sumen a les files dels aturats, segons assenyala l'informe. Nosaltres podríem afegir que amb la temporalitat que fomentarà (en cas de ser aplicada) la Reforma Laboral 2010 al nostre Estat, la situació s'agreuja encara més per aquest col·lectiu, donat que en aquests moments ja és el segment generacional que està aguantant més nombre de contractes temporals. D'aquesta manera, com tots sabem, la problemàtica per a la emancipació, reproducció i en definitiva la formació d'un context estable pel desenvolupament de la vida personal i familiar. En suma, un llegat de la crisi mundial que es percep en termes d'augment de la desocupació i de riscs socials associats amb la inactivitat prolongada.

Segons l'estudi, en les economies en desenvolupament -on viu el 90% dels joves- la joventut és més vulnerable a la desocupació i la pobresa, pel que la crisi es tradueix en menor quantitat d'hores treballades i en reducció de salaris per als pocs que poden mantenir una ocupació formal.

En conseqüència, 1,52 milions de joves -prop del 28% de tots els joves treballadors al món- van treballar el 2008 però van romandre en la pobresa extrema en disposar de menys d'1,25 dòlars al dia. Un portaveu de l'estudi va manifestar que "El resultat és que el cercle de la pobresa laboral persistirà, almenys, una altra generació".

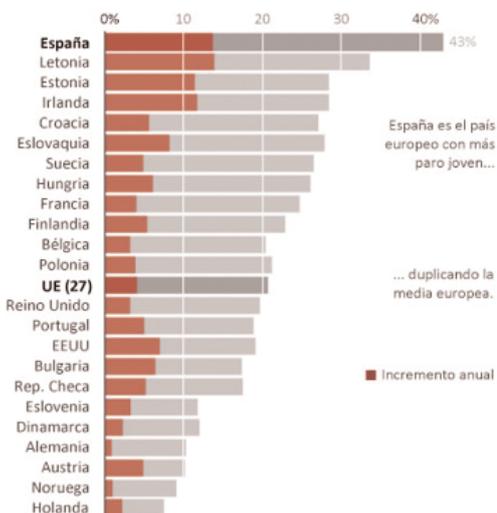
Per la seva part, la Unió Europea va registrar un augment del 4,6% de la desocupació juvenil el 2009, la seva major pujada de la història, i especialment accentuada en països com Espanya i el Regne Unit, on la crisi va colpejar de forma especial al sector ju-

venil.

L'OIT recomana als governs que no deixin d'invertir en educació i que generin polítiques d'inserció laboral per als joves. En vistes a superar aquest sot laboral, l'OIT va exhortar als governs "aprofitar" la crisi per avaluar les estratègies que facin front al desavantatge laboral dels joves, així com impulsar programes que combinin polítiques educatives i laborals. Esperem que les polítiques educatives i laborals que s'estan intentant d'imposar a l'estat espanyol no són considerades per l'OIT com adequades, perquè sinó "apaga y vámonos"...

Tasa de paro entre jóvenes

Población activa entre 14 y 24 años

Fuente: Eurostat

Sindical

Un problema de modelo sindical

El desprestigio actual del sindicalismo en los últimos años se lo ha ganado a pulso el sindicalismo oficial. A la vista está el resultado que ha dado sobre el terreno la utilización de manera mayoritaria este modelo sindical basado en las elecciones sindicales los últimos treinta años. En este artículo se analizan las consecuencias y se aporta la visión de la CNT en este tema, ofreciendo una alternativa al modelo imperante actual como respuesta.

Jordi Vega *

En pleno retroceso de los derechos laborales y tras la imposición de una salvaje reforma laboral toca replantearse abiertamente la siguiente cuestión: ¿para qué sirven los sindicatos actuales? Es algo legítimo dado que se trata de estructuras que cuestan un dineral del erario público y han demostrado una nefasta inutilidad. Sin embargo la cuestión de fondo no es simplemente una elemental medida de ahorro en tiempos de crisis si no un planteamiento serio y consecuente sobre si realmente el modelo de sindicalismo que plantean los sindicatos mayoritarios nos sirve para defenderlos o no.

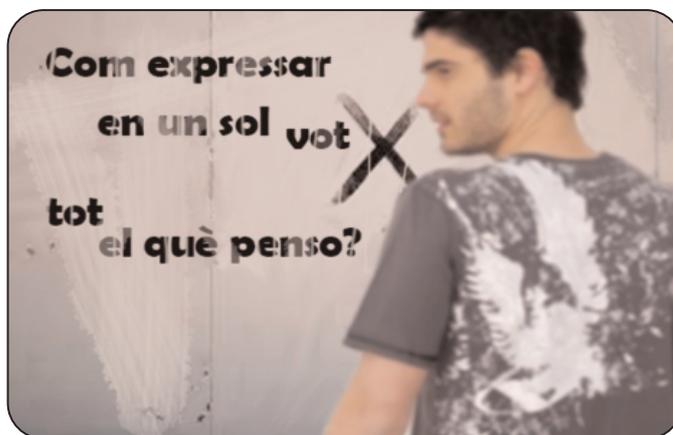
El eterno dilema: la gente no se mueve.

La crítica más básica empieza por poner sobre la mesa el actual estado de pasotismo de los trabajadores y trabajadoras. Generalmente no se interesan por sus condiciones de trabajo y cuando lo hacen suele ser demasiado tarde para poder hacer algo útil. Sin embargo aunque resulte paradójico esta falta de interés ha sido generada año tras año desde esos mismos sindicatos que argumentan que si la gente no se mueve ellos poco pueden hacer. Empezando por el mismo sistema por el que se suele generar la representación sindical en una empresa (las "famosas" Elecciones Sindicales) todo el funcionamiento de estos autodenominados "sindicatos mayoritarios" desincentiva la participación de sus afiliados en las cuestiones de empresa y las deja en manos de cuatro privilegiados generalmente ignorantes de las más elementales normas laborales. Son los famosos "Delegados de Personal", los "Delegados Sindicales" y los miembros del Comité de Empresa. No se les puede despedir, tienen prioridad de permanencia en la empresa en casos de despidos colectivos y tienen horas libres pagadas por el empresario, entonces ¿para qué va a moverse cual-

"Un mito muy extendido dice que si no se va a Elecciones no se puede disponer de defensa sindical."

quier otro trabajador? Estas figuras del sindicalismo oficial solo sirven para dar un mensaje erróneo a las plantillas de los centros de trabajo: "a vosotros os pueden despedir así que será mejor que lo dejéis en mis manos". De esta manera, y con el paso de los años, las representaciones sindicales de los sindicatos mayoritarios en las empresas suelen estar formadas por individuos aspirantes a trabajar menos horas sin justificación que de vez en cuando llevan recados de la empresa a sus cuatro votantes (calendarios laborales ya negociados, notificaciones sin valor sin-

dical alguno y sobretudo críticas a otros sindicatos...) Por si no fuera poco estos delegados no están obligados a contar con la opinión de los afiliados de su sindicato ni del resto de la plantilla que los eligió y están facultados para firmar cualquier tipo de pacto con el empresario... una democracia con mucha trampa. Todo esto es un escenario lamentable que hace que la queja sobre si la gente se mueve o no,

cuando proviene de estos vulgares intermediarios de los derechos laborales, suene a chiste barato.

Todo cambia en época de Elecciones Sindicales: entonces hasta el afiliado más despistado cuenta y es importante; y si es necesario se le va a buscar a su casa en furgoneta para que vote.

Las Elecciones Sindicales: el dogma de fe número uno.

Supuestamente el "no va más" de la Democracia en los centros de trabajo. Se trata de un proceso de elección de representantes que, de entrada, favorece la creación de más de una candidatura y, en consecuencia, la división de la plantilla en grupos de intereses diferenciados. Y teniendo en cuenta el mundo de las relaciones de las personas en el ámbito del trabajo podemos imaginar en qué se basan esas diferencias que han dado lugar a diferentes candidaturas. En cuanto se confirma que habrá elecciones y como que siempre hay personas más curiosas que otras, siempre hay alguien que acude a la sede de un sindicato a informarse. En ese sindicato lo convencen de que será más democrático que haya más opciones a votar y que él será un buen delegado ya que se le ve mucho interés por informarse. La posibilidad de usar horas sindicales para hacer recados personales hace el resto y convence al más pusilánime de que es el candidato ideal. Otras veces será la animadversión personal hacia otro candidato, o pura y llanamente el ofrecimiento directo por parte de la propia empresa para actuar de oposición, el caso es que esa plantilla en la

que surgió un interés por dotarse de representación para defender sus intereses se encontrará con diversos sindicatos como candidatos y en consecuencia una lucha por los privilegios del mundo sindical oficial. Por arte de "biribirloque" comienza el circo de las elecciones, y por lo tanto el politiquero barato. Nada más alejado de la defensa de los intereses de los trabajadores y trabajadoras.

eso... y si por casualidad resultó elegido un tonto, un corrupto, o alguien con poco espíritu combativo... ahí se quedará durante los próximos 4 años bloqueando a nivel legal cualquier petición de la plantilla o cualquier queja. Y mientras tanto, el empresario tan contento.

Horas Sindicales: el dogma de fe número dos.

Otra cuestión a la que los sindicatos oficiales dan enorme importancia es al crédito horario al que tienen derecho cuando obtienen representación en las Elecciones Sindicales. Estas horas libres pagadas por la empresa son consideradas imprescindibles para funcionar sindicalmente. El número de horas variará entre el mínimo de 15 mensuales hasta el máximo de 40 semanales que supone una liberación completa. Paradójicamente muchas de estas horas son empleadas, al principio, en cursos de formación sindical para delegados... lo que supone que ese delegado fue elegido no teniendo ni la más remota idea en materia laboral. Poco a poco esas horas se acaban invirtiendo en reuniones o conferencias en el sindicato que poco o nada tienen que ver con los problemas del centro de trabajo del que viene el delegado, y al final se convierten en un recurso estúpido para conciliar la vida laboral y familiar del delegado por la vía directa (hacer la compra, recoger los niños del colegio y otras tareas de "gran calado sindical")

El principal problema de las horas

"El principal problema de las horas sindicales es que son estructurales, es decir, se tienen siempre tanto si se necesitan como si no"

sindicales es que son estructurales, es decir, se tienen siempre tanto si se necesitan como si no. Por lo tanto, en el país que vio nacer la picaresca, se usan sobretudo no siendo necesarias. Por otro lado estas horas son la manera más fácil que tiene el empresario para cerrar la boca de los sindicalistas "protestones". Manteniendo contentos a los sindicatos se garantizan una paz laboral muy útil para mantener condiciones precarias en el empleo sin que la gente se entere, ya que creen estar representados y defendidos sindicalmente cuando en realidad no lo están.

Aún así si lo pensamos fríamente, ¿son realmente necesarias las horas sindicales? Por una elemental cuestión de honradez, los trámites burocráticos que muchas veces genera la acción sindical, debieran ser cubiertos por la propia organización sindical, pues para algo le debería servir tener afiliación. Es muy fácil escaquearse del trabajo con las famosas horas sindicales y precisamente por esto se debería evitar su uso. La imagen del

Sindical

delegado/delegada se puede ver seriamente afectada y muchas veces con razón. Y de paso estimularía a participación de los afiliados a los sindicatos. ¿Qué mejor manera de colaborar que ayudando a hacer las gestiones

“Los sindicatos sin la dedicación de sus afiliados no son nada.”

oportunas fuera del horario laboral? Es una manera de repartir el trabajo que genera la actividad sindical y la única vía para que un delegado sindical sea percibido como uno más en el centro de trabajo y no como un vividor favorecido por la empresa. Con una política de funcionamiento que evite el uso de horas sindicales, cuando se produce la situación en que se hace imprescindible el uso de parte la jornada laboral (como sucede por ejemplo cuando un trabajador participa en una negociación) esto se puede hacer sin que sea visto como una irresponsabilidad y supone una actuación mucho más coherente y honrada.

La única manera de poder actuar de esta manera es funcionando desde una Sección Sindical. Al no tener derecho a usar horas sindicales la Sección Sindical hará las pocas gestiones que

deba hacer fuera de su horario laboral. Pero no olvidemos de que estamos hablando de sindicalismo: las tareas principales y primordiales del sindicalista están en su puesto de trabajo durante su jornada laboral. Otras tareas deberán quedar para después de la jornada laboral. Los sindicatos sin la dedicación de sus afiliados no son nada. Sin implicación no son más que meras estructuras burocráticas sustentadas por los pocos privilegiados que se benefician de ellas... y este es precisamente el problema que nos encontramos en la actualidad. Con sindicatos como los que ahora se autodenominan “mayoritarios” jamás se habría ganado la jornada de 8 horas.

¿Hay vida más allá de las Elecciones Sindicales?

Todo este engranaje burocrático satisface intereses muy variopintos: horas sindicales para delegados perezosos, subvenciones para los sindicatos, tranquilidad en los centros de trabajo para los empresarios. Y nos desprotege ante las continuas agresiones de la clase empresarial. Los sindicatos mayoritarios no evitan cierres de empresa, no evitan la temporalidad en los contratos, no firman buenos Convenios

Colectivos... entonces: ¿para qué sirven?

Visto lo visto ha llegado la hora de cambiar de modelo sindical. El “oficial” debe ser sustituido por otro. Ese otro modelo es el que propugna la CNT a través de sus Secciones Sindicales.

Los trabajadores tienen que dejar de dar legitimidad a los sindicatos oficiales. Esa legitimidad es, sobre todo hoy en día, fruto de la pasividad generalizada. No puede ser que a los sindicatos adictos a las subvenciones se les haga el más mínimo caso. Y no puede ser que los trabajadores y trabajadoras con un mínimo de conciencia estén afiliados en estas estructuras burocráticas y anticuadas. Cierro es que hay gente honrada en todos los sitios pero ya que la situación del mundo laboral va de mal en peor, las personas honradas deben abandonar de inmediato esos entes perjudiciales mal llamados Sindicatos y deben plantearse seriamente unirse a un modelo diferente.

Hoy por hoy no existe ningún otro modelo sindical que como el de la CNT plantee funcionar desde las Secciones Sindicales y renunciar a los privilegios que poco tienen que ver con la defensa y desarrollo de los derechos de los trabajadores. El único modelo alternativo viable es el que plantea el anar-

cosindicalismo.

En una Sección Sindical las decisiones se toman en asamblea y por mayoría. Todo el que quiere participar tiene voz y voto. Es una expresión real de democracia directa. No hay liberados cuyos intereses personales influyan en las decisiones de la Sección.

Se trata en definitiva de demostrar que los problemas del mundo laboral pasan por cómo nos organizamos los trabajadores y trabajadoras. Si no nos organizamos o lo hacemos mal, nuestros derechos son pisoteados uno tras otro y sin remedio. Después de 30 años de sindicalismo oficial y subvencionado y después de que la precariedad laboral reinante haya dejado claro que los trabajadores en España estamos muy mal organizados este es el momento de crear un punto de inflexión que nos traiga esperanza por un futuro mejor. Y ese futuro pasa por entender que se han acabado las excusas: ha llegado el momento de luchar. Y la herramienta de lucha más adecuada en el mundo del trabajo son las Secciones Sindicales de la CNT.

* Afiliat a la CNT de l'Hospitalet de Llobregat.

CNT OCUPA EL DEPARTAMENT DE SALUT EN PROTESTA PELS 107 TREBALLADORS ACOMIADATS AL 061

CNT Barcelona

En el marc de la campanya per la readmissió dels 107 treballadors del servei 061 català acomiadats el març, una vintena de militants de la Confederació Nacional del Treball (CNT) va ocupar la seu del Departament de Salut la tarda del 23 de juliol per exigir una reunió amb el Sistema d'Emergències Mèdiques (SEM). Des de fa mesos, la Secció Sindical ha portat endavant una sèrie d'accions jurídiques i sindicals en contra de l'empresa ATENTO, que gestiona el servei, per denunciar la injustícia i il·legalitat dels acomiadaments.

Davant de les reticències de l'empresa per negociar amb CNT, es va decidir alçar el nivell de lluita, pressionant també el Departament de Salut, al qual es considera responsable de la situació dels companys acomiadats. És inacceptable que el Departament calli davant de l'actitud d'ATENTO, permetent que l'empresa ignori sistemàticament els drets dels seus treballadors, en un servei essencial per al benestar de la població com el SEM.

D'aquesta manera, davant de les contínues negatives del SEM per reunir-se amb els treballadors, CNT va decidir ocupar les dependències del Departament de Salut per exigir una reunió amb l'objectiu de tractar la situació dels treballadors acomiadats. L'ocupació es va portar endavant amb absoluta tranquil·litat, sense registrar-se cap

tipus d'incidències. Els ocupants van esperar a l'interior de les dependències mentre els nostres companys es reunien amb representants del Departament.

Paral·lelament, unes cinquanta persones es van concentrar a les portes del Departament per solidaritzar-se amb els treballadors acomiadats i recolzar l'acció dels ocupants. Amb un esperit lúdic, alhora que combatiu, alguns manifestants van representar una petita obra teatral en la qual se satiritzava la gestió de les relacions laborals en el 061 per part d'ATENTO i el SEM. Posteriorment, es va donar lectura a un manifest de la Secció Sindical denunciant la injusta situació dels treballadors i, finalment, es va penjar una efígie de la consellera de Salut, Marina Geli, simbolitzant la implacable condemna per part dels treballadors del model de gestió del sistema sanitari català i, en particular, la del servei d'emergències mèdiques. Els manifestants també van desplegar una pancarta cridant a participar en l'assemblea unitària del 15 de setembre a Plaça Universitat convocada per l'Assemblea de Treballadors i Treballadores de Barcelona.

En fixar-se una reunió per a dimarts vinent, els ocupants van abandonar l'edifici i es van unir a la concentració, comunicant l'èxit de l'acció als companys i procedint a retirar-se pacíficament.

CNT continuarà actuant amb tots els mitjans a la seva disposició per revocar els acomiadaments i aconseguir la readmissió dels companys. Tanmateix, considerem important destacar que la nostra lluita no és exclusivament per la defensa d'uns llocs de treball que l'actual ofensiva patronal i governamental ha tornat cada dia més necessària; sinó que és una lluita també per garantir a la població uns serveis públics de qualitat i contra la privatització encoberta dels esmentats serveis.

CESPA S.A. assetja i acomiada.

CNT Manresa

Els treballadors de l'empresa concessionària del servei de recollida dels municipis de Monistrol de Calders i Castellgalí, es veuen sotmesos a una situació de precarietat econòmica i laboral pels següents motius:

- Perceben el 50% de salari per la pèrdua intencionada de la concessió de Santa Maria d'Olò, per la pujada fins a quatre vegades superior del cost municipal del servei de recollida, quan l'empresa està obligada per sentència a abonar el 25% més de la subrogació.

- Assetjament, persecució i repressió als treballadors per demandar els drets laborals més bàsics.

Per reivindicar els seus drets i els de els seus companys, els delegats de la Secció Sindical de CNTAIT al Bages, Iván i Luís, han estat acomiadats, en una mostra més de repressió per motius sindicals, amb la complicitat dels ajun-

taments de Castellgalí i Monistrol de Calders, per fer cas omís a les peticions dels treballadors d'intervenir en la resolució del conflicte, i posar en perill el servei de recollida en aquests municipis.

Per tot això, EXIGIM:

- La readmissió dels companys Iván i Luís.

- Un servei i condicions laborals dignes en el servei de recollida d'escombraries.

En breu la Secció Sindical amb el suport de la resta de la CNT-AIT anunciarà les mobilitzacions que es faran als diferents municipis.

Jornada de lluita per a la readmissió de la delegada sindical a Marcugamar, S.L.

Nucli Confederal CNT Esparreguera

La CNT Esparreguera és va concentrar al centre de Collbató on treballava la delegada sindical acomiadada, per altre banda la CNT de Barcelona també és va concentrar, al mateix temps, en un dels varis centres que tenen a la capital.

Durant tot el matí vàrem estar informant als familiars i treballadors de les pràctiques laborals de l'empresa, la precarietat laboral en que es veuen immersos els seus treballadors i reclamar la readmissió immediata de la delegada sindical.

La companyia acomiadada, treballava al centre de Collbató quan la van acomiadar. Duia un any treballant en

unes condicions molts precàries, sense equip de protecció individual, treballant 2 hores extres cada dia, la no remuneració de les hores extres....

Cansada de treballar en aquestes condicions va acudir al sindicat a informar-se del que podia fer per a defensar els seus drets.

Quan la secció sindical de CNT a l'empresa és va posar en marxa, l'equip directiu va acomiadar la nostre companya per "Baix rendiment" en la seva producció, cosa totalment falsa.

Per això des de la CNT no pararem fins aconseguir la readmissió de la delegada sindical i el respecte a tots els drets i acords del conveni vigents.

Reivindicacions de la Secció Sindical de CNT a l'ajuntament de Manresa

CNT Manresa

El divendres 27 gràcies a la col·laboració dels organitzadors de la Festa Major Alternativa de Manresa, la Secció va poder penjar diferents pancartes i va poder llegir un comunicat amb l'explicació de la retallada que estan patint els treballadors d'aquest ajuntament, les seves reivindicacions i informacions de la Secció Sindical que van ser ben rebudes per centenars dels presents.

El dissabte 28 unes 40 persones ens vam manifestar a la Plaça Major de Manresa per manifestar el nostre rebuig a les retallades salarials i socials que hem patit els treballadors i treballadores d'aquest consistori. Dintre del marc d'un acte festiu i lúdic ens en fet sentir amb les nostres pancartes, banderes i pamflets informant a la ciutadania de la situació a la qual ens ha dut els caps polítics d'aquest ajuntament. Allà informàvem de la denúncia presentada al Jutjat Social contra el Consistori pels canvis substancials de les nostres condicions laborals. També vam denunciar públicament la prepotència amb la qual ha actuat l'ajuntament, no notificant aquests canvis imposats autoritàriament als seus treballadors, molts del quals es vam assabentar d'aquesta retallada

CULTURAL SENSE i l'Obra Social "La Caixa" estafen als treballadors.

CNT Cornellà

L'Empresa Cultural Sense S.L.U. dedicada a la museologia i la itinerari d'exposicions ja porta molts anys fent treballs d'aquesta mena per l'Obra Social de la Fundació "La Caixa". Això no tindria res d'especial si no fos perquè ho fa, amb el consentiment i beneplàcit de "La Caixa", estafant i enganyant als seus treballadors.

La plantilla porta anys i anys treballant amb contractes d'obra i servei, els més barats per a la empresa, estalviant-se així aquesta bona calorera en detriment dels treballadors, i precaritzant la vida d'aquests, que mai sabien si tindrien treball al mes següent.

Aquesta situació és prou coneguda per "La Caixa" sense que aquesta hagi fet mai res per solucionar el problema. L'únic que els interessa és que els presupostos siguin el més baixos possibles, encara que perjudiqui als treballadors.

I ara, amb l'excusa de la crisi, han començat a acomiadar sense cap indemnització i amb l'atur reduït per culpa de la temporalitat dels seus contractes a aquells que "sobren", començant pels afiliats a la Secció Sindical de la CNT a l'empresa. Que no es pensin que aquesta secció sindical es quedarà de braços plegats!

per la premsa avans que pel propi ajuntament, saltant-se ells mateixos els passos que els hi marca la llei.

El diumenge 29 una trentena de persones es van concentrar al davant dels antics jutjats manresans, a la baixada de la Seu per mostrar-li a l'alcalde de Manresa i a la resta de la ciutadania manresana el nostre rebuig davant la retallada de fins al 15% del salari (5% Zapatero, 9% Ajuntament i 1% de retallades Socials, també gràcies a l'ajuntament), vinguda per la pèssima gestió que s'ha dut a terme a aquest Consistori i govern durant els últims anys. En aquest sentit també recordem que el govern espanyol en les mateixes aspiracions de que la crisi la paguin els treballadors d'aquest país ha pujat un 2% l'IVA. En total hem vist com els nostre poder adquisitiu de juny a juliol s'ha retallat en un 17%.

Davant aquesta injustícia i per la dignitat de la classe treballadora els actes per dir prou a aquest consistori no pararan. Els dies 4 i 25 de setembre hi hauran unes taules informatives al Passeig de Pere III de Manresa a l'alcada de Crist Rei on informarem dels motius del conflicte i de la propera regressió que ens preparen aquests governs "d'esquerres", la nova reforma laboral.

Manifestació contra la reforma laboral i les retallades del passat 17 de Juliol a Cornellà

CNT Cornellà

Capçalera de la manifestació.

El passat dissabte 17 de juliol, la CNT-AIT vam sortir al carrer a la nostra ciutat, Cornellà de Llobregat, que malgrat que sembli un niu de mafiosos, enverinada per les actituds del govern del PSC, amb l'alcalde Balmón al davant, té molta història de reivindicació.

Van ser unes 150 persones que es van trobar per mostrar el més profund rebuig a totes les retallades socials i la reforma laboral. Ha quedat molt clar qui està a la nostra contra, qui ens roba, i qui ens fa pagar les conseqüències. La manifestació va començar a la plaça de l'Església, davant de l'Ajuntament, per que no oblidin que no callarem, ni aquí ni enlloc.

CNT Hospitalet convoca aturades parcials a l'Aeroport del Prat i l'empresa respon amb acomiadaments

El Divendres dia 27 d'Agost van finalitzar les aturades convocades a l'empresa de l'aeroport del Prat Flightcare durant l'última quinzena d'Agost. L'empresa no ha mostrat interès per una sortida negociada i ha optat per la repressió sindical, pel que les mobilitzacions de la CNT s'enfortiran en els propers dies.

CNT L'Hospitalet de Llobregat

El dia 27 va arribar a la seva fi la primera sèrie de mobilitzacions que la Secció Sindical de la CNT a Flightcare està duent a terme contra un acomiadament i un expedient sancionador i reclamant el compliment del conveni col·lectiu i la Llei de prevenció de riscos laborals en matèria d'organització de torns i Calendari Laboral.

L'empresa no ha volgut negociar cap dels punts. Al seu torn ha negat al Comitè de Vaga la documentació necessària per complir la seva tasca, per la qual cosa tenint en compte que pràcticament tota la plantilla ha estat designada com a "serveis mínims" i aquests havien estat decretats pel Ministeri de Foment en un 75%, el Sindicat convo-

cant prendrà en els propers dies les mesures jurídiques necessàries per castigar aquesta vulneració.

La Secció Sindical de la CNT a Flightcare convocarà les reunions pertinents per endurir les mesures de pressió amb la intenció de forçar a Flightcare a posar fi al conflicte amb un acord, sobretot arran del posterior acomiadament del Delegat de la Secció Sindical, fet que desde la Federació Local de Sindicats de la CNT de L'Hospitalet de Ll s'ha qualificat de "provocació i greu atemptat a la Llibertat Sindical"

En els últims dies i coincidint amb les aturades a la seu de l'aeroport del Prat, altres Sindicats de la Confederació van realitzar concentracions informatives a les seus que Flightcare té a Madrid i Alacant.

Treballadors de flightcare durant les aturades.

Preacord al Mercadona de Salt. S'aturen les mobilitzacions fins la signatura definitiva.

El passat divendres 14 d'agost, al matí, el Sindicat d'Oficis Varis de la CNT d'Olot, va decidir aturar totes les mobilitzacions previstes per la readmissió al seu lloc de treball d'una companya del sindicat.

CNT Olot

A mitjants del mes d'agost es va arribar a un preacord amb la direcció de Mercadona, a l'espera de la seva ratificació davant de les instàncies judicials. En l'esmentat preacord Mercadona cedeix en TOTES les reivindicacions presentades per CNT Olot en el conflicte iniciat al centre comercial que l'empresa té al passeig Països Catalans 192 de la població de Salt (Girona).

Recordem que la nostra companya era acomiadada després d'un llarg període d'assetjament laboral dintre del centre de treball per part del coordinador. El motiu d'aquest assetjament laboral era ser una treballadora que defensava els seus drets laborals i a causa d'això, Mercadona utilitzava una vegada més l'assetjament psicològic per poder-se desfer d'una treballadora "conflictiua". Volem remarcar que no era el primer cas que es donava al mateix centre de treball.

Mercadona reconeix els errors cometos i posava sobre la taula de ne-

gociació dos possibilitats d'acord: Indemnització econòmica o readmissió de la nostra companya al seu lloc de treball amb les mateixes condicions econòmiques que abans.

Vista la nova actitud de Mercadona, que a diferència de l'anterior és molt positiva, CNT Olot deixa les accions previstes per aquest conflicte aturades fins a la signatura definitiva de l'acord entre els representants de Mercadona i la nostra companya de sindicat. Un cop ratificat l'acord, es procedirà a la demanda judicial que hi ha contra Mercadona per aquest conflicte concret.

Un cop més es demostra la validesa del nostre model sindical, sense convencions, ni al·liberats sindicals, ni eleccions a comitè d'empresa. L'acció directa i l'assemblea demostra un cop més la seva força de lluita.

+ Info

www.cnt.es/mercacoso

Reportatge

La Reforma Laboral: jugada clau per la desaparició dels drets dels treballadors/es

La Reforma Laboral 2010, l'atac als drets més fonamentals de la classe treballadora. Aquest és el reportatge que hem vist necessari introduir en aquest número de Solidaridad Obrera. A grans trets us fem un resum d'algunes de les qüestions més destacables, de manera que els nostres lectors pugueu valorar la necessitat d'unir-vos a la lluita si encara no hi esteu posats.

Què es pretén amb aquesta reforma laboral?

Bàsicament, l'abaratiment de l'acomiadament, la descentralització de la negociació col·lectiva, la flexibilització de les maneres de contractació i la disminució de costos laborals com els associats a les cotitzacions socials.

Quines son les mesures que ens afecten de manera més preocupant? Contractes temporals:

El govern planteja que els contractes d'obra i servei tinguin una durada màxima de 3 anys, ampliables altres 12 mesos si així es recull en el conveni col·lectiu del sector. L'empresa haurà de constar en què consisteix específicament el servei. Transcorreguts aquests terminis, ja sigui en la mateixa empresa o en una del mateix grup o a través d'una Empresa de Treball Temporal (ETT), els treballadors adquiriran la condició de treballadors fixos.

És palpable la intencionalitat enganyosa d'aquest últim paràgraf, ja que simplement està posant sobre el text de l'Estatut dels Treballadors quelcom que ja s'estava aconseguint per la via judicial si s'encadenaven diversos contractes per un període superior a dos anys sense 20 dies entre contracte i contracte. Amb aquest tipus de contracte l'única cosa que es fomentarà serà la temporalitat encara més, sobretot en aquells llocs de treball on no es requereix un llarg període de formació per als nous treballadors/es.

Contractes eventuais:

Tindran una durada màxima de sis mesos dintre d'un període de 12 mesos des de l'inici de la relació laboral. El conveni col·lectiu ha de fixar les activitats per a les quals es pot realitzar aquests contractes i el seu volum total sobre la plantilla.

Les indemnitzacions dels contractes temporals:

S'amplia dels 8 dies per any a 12 de forma progressiva. De 10 dies per als quals se signin al llarg de 2012 i 2013. De 12 dies per als quals se celebrin a partir del 1 de gener de 2014. També s'augmenta en dos punts les cotitzacions a la Seguretat Social dels contractes d'obra i servei.

Encara que s'imposin límits a aquests contractes, el fet que es mantinguin una àmplia diversitat de models per a contractar permetrà a les empreses seguir amb la seva política de no ariscar-se a integrar en el seu equip a personal permanentment, encara que les seves necessitats siguin permanents.

Causes objectives d'acomiadament:

A l'espera del que pugui acordar el Govern durant la seva negociació amb la resta de grups, on podria fixar un període mínim de sis mesos (a diferència de l'anterior document, el present pel consell de ministres no s'hi ha fixat un termini mínim de pèrdues perquè una empresa pugui acollir-se a causes objectives -econòmiques, tècniques o organitzatives) en pèrdues continuades per a una empresa, el text reconeix que concorren causes econòmiques que justifiquen una reducció de plantilla "quan els resultats de l'empresa llancin pèrdues econòmiques no merament conjunturals". "A aquests efectes, l'empresa haurà d'acreditar objectiva i documentalment els resultats al·legats i justificar que dels mateixos es dedueix mínimament la raonabilitat de la decisió extintiva", afegeix el document. Els acomiadaments procedents tenen una indemnització de 20 dies per any treballat per a tot tipus de contractes. L'ampliació dels supòsits perquè les empreses puguin acollir-se a causes econòmiques, amb la consegüent retallada dels diners a pagar per acomiadar, afectarà tant als indefinits comuns com als de foment de l'ocupació.

Si fins ara ja ha estat fàcil l'acomiadament (per molt que diguessin que era car recordem que ja ens apropem als 4,5 milions d'aturats...), ara ja ens podem anar calçant! A més, això és un Expedient de Regulació d'Ocupació amb extinció de contractes per la via ràpida, ja que és la quantitat econòmica que es venia cobrant en els ERO fins abans de l'entrada en vigor de la nova Reforma.

Contracte de foment de la contractació indefinida:

Aquest tipus de contracte, ja en vigor menys per als homes d'entre 31 a 45 anys però molt poc utilitzat, s'estén a tots els treballadors que duguin més de tres mesos a l'atur. A la pràctica s'ha extès a tots, donat que al que no se li pugui aplicar, se li farà un d'obra i servei i llavors ja no podrà tenir un contracte amb indemnització de 45 dies. Solament podran realitzar aquest tipus de contractes les empreses que no hagin reduït ocupació de forma improcedent en els 6 mesos anteriors previ a la signatura del mateix. En cas d'acomiadament improcedent la indemnització és de 33 dies fins a un màxim de 24 mensualitats. No afecta als indefinits ja signats, que segueixen mantenint la seva indemnització de 45 dies per any treballat en cas d'acomiadament improcedent.

Un fons per a pagar les indemnitzacions (model austríac):

Es dissenyarà un fons de capitalització mitjançant un projecte de llei en el termini d'un any, i que no suposarà l'elevació de les cotitzacions empresarials a la Seguretat Social, per a abonar part de les indemnitzacions dels acomiadaments de qui signin un contracte de foment de l'ocupació des d'aquest moment (no està concretada la data d'entrada en vigor). Els diners a aportar a aquest fons, que es perllongarà al llarg de la vida laboral del treballador independentment de l'empresa, serà igual a un determinat nombre de dies per any treballat a concretar. El fons es nodrirà amb aportacions empresarials i es podrà fer efectiu en cas d'acomiadament, reduint una part del que han de pagar les empreses, mobilitat geogràfica o per al desenvolupament d'activitats de formació. La part que no s'empri passarà a cobrar-se a la jubilació.

Evidentment, si és pagat per les empreses acabarem cobrant menys quan es pactin els salaris als convenis i si acabem reservant les quantitats per la jubilació ens podem trobar que

quan ens vulguem jubilar, vist com van les coses, ens trobem sense aquesta possibilitat (recordem que no fa gaires mesos el govern pretenia modificar l'edat de jubilació dels 65 als 67).

Fins a la constitució del fons, les extincions dels contractes de foment de l'ocupació, amb una indemnització de 33 dies per any treballat fins a un màxim de 24 mensualitats, es dividirà entre l'empresa i el Fons de Garantia Salarial, de caràcter públic, ja siguin justificats o no. L'empresa abonarà 22 dies i el Fogasa, els restants 8. Els de 20 dies també seran abonats pel FOGASA 8 dies. Els que son indefinits abans de la reforma, si surten amb 45 dies per any treballat per improcedència, 8 els paga FOGASA.

Es sufragaran acomiadaments improcedents amb diners públics des d'un fons on la patronal, a diferència dels treballadors/es, no hi aporta res des de la reforma laboral del 2006. Resumint, ens pagarem l'acomiadament nosaltres mateixos.

El model alemany. "Flexibilitat" interna i clàusules per desentendre del conveni col·lectiu.

Es facilita que les empreses puguin modificar les condicions laborals (horari, jornada, sistema de remuneració, mobilitat funcional i geogràfica), tant de caràcter individual com col·lectiu. S'estableix un procediment arbitral (si així ho possibilita el conveni) per als casos de desacord (les consultes només podran durar quinze dies improrrogables), que el seu laude serà vinculant i immediatament executiu.

Clàusula de inaplicació salarial.

Quan els convenis col·lectius d'àmbit superior a l'empresa estableixin revisions salarials que poguessin danyar la situació i l'estabilitat de l'empresa, afectant a les possibilitats de manteniment de l'ocupació en la mateixa, podrien no aplicar-se aquestes revisions. També en aquest cas podrà anar-se a l'acord o a l'arbitratge (En cas que es debatí la inaplicació salarial -és a dir, la no aplicació de la pujada pactada-, o la seva modificació per causes geogràfiques, organitzatives o funcionals i no s'arribi a acord, el recurs a l'àrbitre no serà obligatori), excepte que el conveni de l'empresa reculli el contrari.

Si intervé aquesta nova figura, el seu laude serà d'obligat compliment. La mesura no podrà durar més temps que el període pel qual s'ha signat el conveni o com a màxim 3 anys. No està clar si es cobraran endarreriments un cop passat aquest plaç.

Aquest punt és molt ambigu i apart de carregar-se la negociació col·lectiva, ja que una de les parts signants es pot desentendre de l'acord mentre que l'altra està obligada a complir-lo, tots sabem què passa especialment a les petites i mitjanes empreses (el 90% de les d'aquest Estat) amb la doble comptabilitat, etc.

Suspensió de contractes.

Per altra banda, les empreses podran reduir les jornades laborals dels seus treballadors o suspendre els seus contractes "per causes econòmiques de força major qualsevol que sigui el nombre de treballadors de l'empresa". Segons el text, s'entén com a reducció de jornada la disminució temporal d'entre un 10% i un 70% de la jornada de treball computada sobre la

base d'una jornada diària, setmanal, mensual o anual. Limita a un any la suspensió dels contractes de treball i la reducció de jornada. Les empreses que apliquin aquestes mesures podran beneficiar-se de bonificacions de fins al 80% en les seves quotes a la Seguretat Social si realitzen accions formatives per als treballadors afectats. La bonificació actual és del 50%.

Això no és més que un Expedient de Regulació Temporal per la via ràpida i amb premi per l'empresari tan econòmic com pel fet de poder-lo dur a terme unilateralment.

Inclusió de les ET:

Es liberalitzen els serveis d'ocupació donant entrada a les Empreses de Treball Temporal en tots els sectors. Les ET hauran de garantir que els seus usuaris entren en igualtat de condicions a les empreses. És a dir, tindran el mateix sou que els seus companys i gaudiran dels mateixos drets i condicions: durada de la jornada, hores extraordinàries, descansos, treball nocturn, vacances i festius. També haurien de tenir els mateixos beneficis en qüestions socials com lactància, guarderia o permisos de maternitat.

Evidentment, les ET són una lacra que fomenta la temporalitat i la precarietat i que hauria de desaparèixer. Està per veure si aquesta legislació podrà controlar-les. El 92% dels contractes que es signen cada mes són temporals. De veritat algú creu que amb aquestes mesures es frenarà això? Actualment estem al 30% de temporalitat. La mateixa que el 1999 tot i les successives reformes laborals (la del 2010 és la setena. Totes per facilitar la contractació i el treball estable...)

Conclusions:

Per finalitzar, volem remarcar que aquesta reforma laboral no fomenta la

contractació indefinida tal com diu el govern. Aquesta reforma laboral, es ni més ni menys que la desaparició del contracte indefinit i l'enfortiment del temporal, acostant-nos cada cop més a l'acomiadament lliure i gratuït (el "model americà" en poden dir...). Tal com diuen els nostres companys de l'ICEA: "Argumenten també, que aquesta reforma es per flexibilitzar el mercat de treball. "Flexibilitzar", en tot cas, per a separar millor. Doncs no una altra és l'estratègia dissenyada: un procés de segmentació i separació forçosa del col·lectiu de treballadors/es, de manera que es torni inhòbil per a defensar els seus propis interessos, fragmentats en una infinitat de situacions formalment diferents." Hem de tenir clar que els empresaris no contractaran ocupació si no tenen expectatives d'obtenir beneficis i això dependrà principalment del seu volum de vendes, de les condicions imperants en el mercat i de la seva estructura general de costos que generalment té més que veure amb factors relatius a l'entorn general de l'empresa que amb el muntant particular dels seus costos laborals. No fa falta una reforma laboral perquè la creació d'ocupació no depèn simplement de les condicions de l'oferta i la demanda en el mercat de treball sinó del que passi en el mercat de béns. Un cop més es fa palès que tot i les grans declaracions dels polítics (entre ells el famós Obama) de reformar el model de gestió econòmic i establir noves normatives per contractar l'especulació per part de les entitats bancàries i borsàries, s'acaba transformant en reformes laborals i retallades socials que afecten negativament a la classe treballadora, perquè els poderosos de sempre puguin seguir campant lliurement i rapinyant a gust.

Cada dia queda més clar qui dirigeix aquest món, i està clar que no són els polítics...

Què opinen els nostres afiliats?

Zara Sainz
Treballadora Social
29 anys

La situació crítica que estan vivint moltes famílies treballadores ara a causa de la falta d'estabilitat en les fonts d'ingressos es veurà accentuada per la reforma laboral que té els seus puntals en la inestabilitat i la precarietat de les relacions laborals. Des del meu lloc de treball veig com augmenten els desnonaments i les demandes d'aliments i mentre...

mentrestant, l'estat ofereix subsidis miserables i caritat que gestionen empreses privades, i legisla contractes laborals insegurs sense cap garantia que ens fan dependents i controlables.

Roberto Paneque
Llauner a l'atur
37 anys

Ens tenen acostumats a que cada reforma laboral signifiqui una pèrdua de drets de la classe obrera organitzada. I aquest és el problema, aquesta pràcticament no existeix. S'ha perdut la consciència de classe, i govern, patronal i el sindicalisme oficial, el sistema, impedeixen qualsevol resposta autoorganitzada sigui difícil, però no impossible.

Només la presa de consciència, i un sindicalisme de base autogestionat, pot assentar les bases per una resposta que guanyi terreny al capitalisme, una vaga general decidida pels treballador/es, amb objectius clars, amb la implicació dels afectats.

Sonia Turon
documentalista
45 anys

A la vaga, companys... pels nostres deures, va dir Pasolini. Encara que aquesta vaga general, orquestrada com a vàlvula de fuita per a la justa ràbia dels treballadors, només serveixi per això, cal fer-la, però deixant clar que no ens enganyen i que la defensa dels interessos de classe també és un deure, a més d'un dret, que hem de reprendre...

o el poder continuar ocupant els nostres espais. Una reforma laboral que vulnera el guanyat en més de cent anys legislat amb l'excusa de la crisi provocada pel propi Capitalisme hauria de ser motiu suficient.

José Luís Serrahima Ruiz
Flequer
51 anys

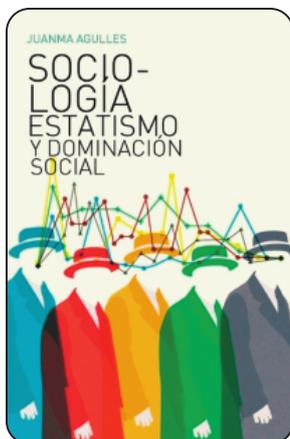
Aquesta nova reforma laboral és una ajuda a les empreses perquè es puguin reajustar i augmentar els beneficis. El govern no vol entendre que sense treball no hi ha consum i sense consum no hi ha teixit empresarial, pel que ens trobem en una espiral d'acomiadaments de la que ningú coneix el final. Si el 29-s no hi ha una aturada general a tot l'estat, Zapatero sortirà reforçat i cometrà noves agressions contra els treballadors, encara més dures. El copagament de la sanitat, l'allargament de l'edat de jubilació i de la cotització necessària, tot encaminat a forçar-nos a subscriure plans de pensions privats.

Cultura

Libres

Sociologia, estatisme i dominació social

Juanma Agulles, 2010.
148 pàgines
Editorial Brulot:
<http://brulot.ourproject.org/>

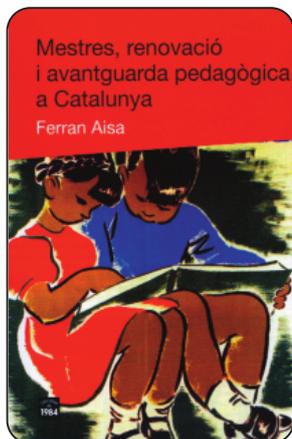
L'editorial Anti capitalista Brulot Lacaba de treure un nou llibre

que porta per títol "Sociologia, estatisme i dominació social" del jove autor Juanma Agulles.

Al llarg d'aquest treball l'autor defensa que les tècniques sociològiques -perquè ja no es pot parlar de teories en la seva mateixa concepció, són una aposta pel control i el domini. El caràcter policial de l'escriptura sociològica ha calat en el pensament crític que, desgastat en les gramàtiques revolucionàries, no sembla capaç de trobar el camí per sostreure's als arguments ciutadanistes o a la paralitzant visió catastròfica que espera pacientment l'enfonsament del sistema per la seva pròpia inèrcia.

Segons l'autor la lògica industrial ha diluït qualsevol temptativa de destrucció de l'ordre existent, reduint les qüestions socials a discussions tècniques o d'enginyeria social. El consens generalitzat entorn de les bases fonamentals de la dominació, propicia aquesta gradual tecnificació dels subjectes, que redueix el seu pensament a un balboteig i la seva activitat a la més desesperant posada en escena de la falsa consciència.

Mestres, renovació i avantguarda pedagògica a Catalunya

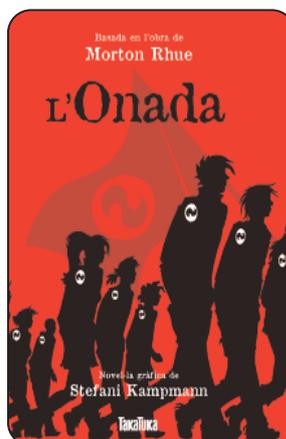
Ferran Aisa, 2008.
238 pàgines
Edicions 1984:
<http://www.edicions1984.cat>

Aquest assaig fa un recorregut per la història de l'educació a Catalunya. L'autor fa un repàs sobre quines eren les característiques de les escoles independents que ho foren les escoles laiques, l'Escola Moderna, l'escola dels ateneus, l'escola neutra i l'escola racionalista. Analitza les escoles que basaven el seu component pedagògic en el catalanisme (com l'Escola Sant Jordi o l'Escola del Districte II de Barcelona). L'assaig també fa referència a les iniciatives dels grans pedagogs catalans tant a les escoles pilot, les

racionalistes o les del Patronat Escolar, com Francesc Ferrer i Guàrdia, Jeroni Estrany, Joan Bardina, Pere Vila, Alexandre Galí, Artur Martorell, Josep Palau i Vera, Manuel Ainaud, Eladi Homs, Josep Parunella, Frederic Godàs, Pere Vergés, Rosa Sensat... entre molts altres.

Aisa s'endinsa en el pensament avantgardista dels principals teòrics de la pedagogia i esbrina quina fou la seva influència en la renovació educativa a casa nostra, sobretot amb la implantació de l'Escola Activa. S'immergeix en l'estudi dels plantejaments educatius de Rousseau, Pestalozzi, Fröbel, Decroly, Dewey, Claparède, Ferrière, Giner de los Ríos, Maria Montessori, Dalton, Freinet... Tots ells creadors de corrents educatius que influïren decididament en la renovació pedagògica durant el primer terç del segle XX, tant a l'etapa de la Mancomunitat, com la Segona República i la Guerra Civil. Mestres, renovació i avantguarda pedagògica a Catalunya és una síntesi clarificadora de la història de la pedagogia a Catalunya, que pot servir d'eina a tots els que senten un interès per l'educació, tant per esbrinar el ric passat educatiu però també per ajudar a entendre el present i a debatre el futur de l'ensenyament.

L'Onada

Morton Rhue i Stefani Kampmann
Traducció de Carme Gala
176 pàgines
Virus editorial: www.viruseditorial.net

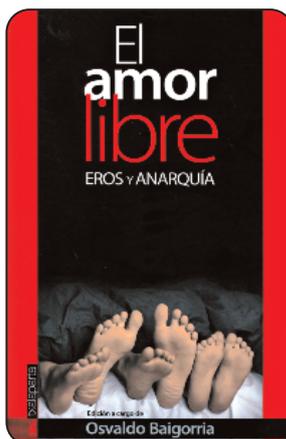
Quan el Sr. Ross aborda durant la classe d'història el període del nazisme, els alumnes no poden entendre el comportament cec dels alemanys i com els van manipular. Ells mai no haurien permès una cosa així, s'haurien rebel·lat contra els dèspotes. El profes-

sor decideix portar a terme un experiment per demostrar com es poden desenvolupar comportaments autoritaris o feixistes, i que el que va passar amb els alemanys pot repetir-se a qualsevol lloc i moment. No obstant, arriba un moment que l'experiment se li escapa de les mans i comença a prendre dimensions perilloses per als alumnes.

L'Onada - novel·la gràfica està inspirada en la novel·la del mateix títol de Morton Rhue. Aquest autor recreà de manera novel·lada el telefilm americà La Tercera Onada, rodat el 1981 i basat en un llibre escrit per William Ron Jones. Al seu llibre el professor Jones explica un experiment escolar portat a terme en un institut de Palo Alto, Califòrnia, el 1969. L'any 2008, una producció alemanya sota la direcció de Dennis Gansel s'encarregà de portar a les pantalles de cinema aquesta història, basant-se en la novel·la i l'experiència original.

Amb una economia de traços i composicions d'imatge impressionants, la jove il·lustradora berlinesa Stefani Kampmann aconsegueix reforçar a la perfecció l'atmosfera amenaçadora que es viu al llibre original. La successió d'imatges de detalls de les escenes donen una dinàmica de pel·lícula a la història i en permet una vivència més directa.

El amor libre. Eros y anarquía

AAVV.
138 pàgines
Editorial Txalaparta:
www.txalaparta.com

Durant molt temps, amor lliure va ser sinònim d'unió lliure: una relació no subjecta a lleis civils ni religioses. En èpoques en les quals el matrimoni era indissoluble i el divorci un horitzó polèmic, la llibertat de dues persones d'unir-se prescindint de la llei i de separar-se «quan l'amor arribi a la seva fi» era motiu d'escàndol però no contenia necessàriament la posterior idea d'allibe-

rament sexual. A més, en general, era una definició de vincle entre un home i una dona, no entre dues o més persones del mateix sexe.

Una vegada dessacralitzats el matrimoni, la família i la parella home-dona units «per a tota la vida», l'experiència murmura a cau d'orella que la fidelitat és impossible, que la monogàmia és una il·lusió i que les lleis del desig triomfen sempre sobre les lleis del costum. La innocència crida que l'amor només pot ser lliure, que la pluralitat d'afectes és un fet i que el desig obeeix a un ordre natural, anterior i superior a tot mandat social establert.

Hem titulat L'amor lliure a aquesta heterogènia -i majorment heterosexual- selecció de textos com a homenatge a un títol ja clàssic de llibres i articles anarquistes i a un ideal que també pertany a la tradició romàntica i modernista.

Els textos són de: René Chaughy, Mijail Bakunin, Luigi Fabbrì, Errico Malatesta, Evelio Bual, Paul Robin, Col·lectiu Crimethinc, Emma Goldman, Pepita Guerra, María Lacerda de Moura, Roberto de las Carreras, I. Armand, Grup Atlantis, Giovanni Rossi Cardias, Els Diggers, Amèrica Scarfó. El compilador és Osvaldo Baigorria, escriptor i periodista argentí.

Pel·lícules / Documentals

La cinta blanca

Direcció: Michael Haneke
Any 2009, 144 minuts

Alemanya, 1913. Un poblet protestant del nord continua amb la seva vida quotidiana poc abans que la I Guerra Mundial sacsegi a tot el continent. El baró, l'encarregat, el metge, la llevadora, els grangers..., tots tenen una història darrere i un vincle en comú: la pertinença dels seus fills al cor del col·legi i l'església. Una sèrie d'estranyes esdeveniments comencen a pertorbar la tranquil·litat dels habitants, mentre els petits són educats en valors cada vegada més absoluts.

La guanyadora de la Palma d'Or a Cannes 2009 és una inquietant reflec-

ció en blanc i negre sobre els orígens del feixisme. Dirigida i escrita pel polèmic realitzador alemany Michael Haneke, "La cinta blanca" transcorre en un poble alemany que, el 1913, comença a viure estranyes successos amb l'aparença de càstigs rituals. El director segueix la història dels nens que canten en els cors, així com l'extrema rectitud dels valors en els quals són educats. Però, hi ha algun culpable darrere de tot això? Haneke parla dels ideals imposats i l'educació, tot això seguint dues constants en la seva filmografia: la violència i la culpabilitat.

"La cinta blanca" és una pel·lícula de tempo lent; i no obstant això és absolutament envolvent, del primer a l'últim plànol; a la calor d'un prodigiós equilibri rítmic, la nova pel·lícula

de Haneke esmicola el seu inapel·lable terror coral, en una pel·lícula que floreix entre llavors de maldat esdevenidora i inevitable. Haneke parla de l'Alemanya pre-nazi, però també de moltes altres desgraciadament in comptables, perquè la seva monumental pel·lícula és un el mirall atroç de les arrels en les quals germina l'odi, la violència del desencantament, i la inhumanitat davant el panorama dels ideals desviats, del pensament únic, dels dogmes de fe socials i polítics en una olla de pressió de moralisme tòxic que brilla en l'eloqüència d'un blanc i negre que et passa per damunt com un tren de mercaderies.

Afganistán, tras la pista del dólar

Direcció: Paul Moreira
Any 2009, 57 minuts

Corria el mes de juny del 2008, quan americans, francesos i alemanys es reunien amb el govern afganès de Karzai, per fer lliurament de vint mil milions de dòlars. La seva destinació, la construcció d'escoles i hospitals, però també anaven dirigits a eradicar el tràfic de l'opi.

Vuit anys després de la caiguda dels talibans i amb l'ajuda internacional enviada a Afganistan, ni un sol col·legi ha estat construït a Kabul i els hospitals estan fets una ruïna.

No obstant això, un sector es troba en ple desenvolupament, el de la construcció de cases de luxe. El dis-

trictre de Sherpur és el feu dels nous senyors d'Afganistan. Allí, on s'haurien d'haver construït habitatges socials, es construeixen palaus i viles que disposen de les seves pròpies guàrdies de seguretat.

"Afganistan, tras la pista del dólar" mostra un conflicte que les autoritats desitjarien ocultar: la guerra entre els grups propers al poder i els milers de pobres als quals se'ls derroquen les seves cases de tota la vida en favor de les grans mansions dels corruptes afins al poder. Els que utilitzen els dòlars de la comunitat internacional per als seus propis interessos.

Afganistan és uns dels quatre països més pobres del món. L'heroïna injecta cada any quatre mil milions de dòlars

a les seves arques i uns altres quatre mil més procedeixen de l'ajuda internacional. Aquest flux massiu de diners ha provocat l'arribada d'especuladors i amb ells, la corrupció i l'evasió de diners.

Aquests arguments, al costat de la més absoluta absència del sentit de servei públic són els que estan utilitzant els talibans per incrementar la seva influència en la població.

Entre els afganesos s'ha estès la desconfiança respecte a les ajudes de reconstrucció del país, perquè per a ells no ha quedat pràcticament res. I potser aquesta situació sigui clau per entendre l'ascens dels rebels, no només als territoris, sinó a les ments i els cors dels afganesos.

Notícies

"Les caixes holandeses"

El director i realitzador Felip Solé (Exilis, El tresor del setè camió, Camp d'Argelers) està preparant un nou documental que s'anomenarà "Les caixes holandeses". El treball d'investigació històrica gira al voltant de les caixes de documentació de la CNT que, perduda la revolució, són dipositades a l'Institut d'Història Social d'Amsterdam i que encara estan allà.

Amb les caixes de la CNT com a punt de partida, el documental fa una revisió històrica de l'ideari anarquista i parla de les vagues patagòniques a l'Argentina, la Revolució Makhnovista a Ucraïna, la Revolució Catalana durant la guerra civil espanyola i el Maig Francès. "Les caixes holandeses" presenta el pensament i l'ideal anarquista a través de la història i de les reflexions teòriques o ideo-

lògiques sobre les qüestions fonamentals del poder, la justícia o la llibertat, sense oblidar el debat del post-anarquisme amb intel·lectuals d'àmbit internacional.

Les vagues patagòniques
A l'Argentina, l'equip de Felip Solé ha rodat durant el mes de maig la part del documental dedicada a les vagues patagòniques. Aquest capítol de la història argentina conegut com a Patagònia rebel o Patagònia tràgica va ser protagonitzat pels treballadors anarcosindicalistes entre el 1920 i el 1921 al territori de Santa Cruz. Segons explica el Centre d'Interpretació Històrica d'El Calafate, les vagues van ser provocades tant per factors locals com internacionals: la baixada del preu de la llana, els nous impostos a les exportacions i el desig

dels propietaris de les "estancias" de mantenir els marges de beneficis. Les condicions laborals eren intolerables i els treballadors van decidir fer una revolta per denunciar l'abús dels terratinents, com, sota la inspiració anarquista i socialista, estava passant arreu del món. Malgrat durant la primera vaga es van adquirir uns compromisos, aquests van ser incomplets pels patrons. L'octubre de 1921 es van clausurar els locals de la Federación Obrera de Río Gallegos, Puerto Deseado, San Julián i Puerto de Santa Cruz, i els dirigents obrers van ser arrestats. Davant d'aquests fets, l'anarquista espanyol Antonio Soto va impulsar la vaga i la presa d'estàncies sota la bandera negra i vermella anarquista. La resposta del president argentí Hipólito Yrigoyen va ser enviar

les tropes del regiment de cavalleria. La campanya va finalitzar el 10 de gener de 1922, amb 1.500 obrers i vagues morts, si bé no hi ha xifres oficials.

Els testimonis
En el seu rodatge a l'Argentina Felip Solé ha entrevistat, entre d'altres, a Osvaldo Bayer, historiador anarquista, escriptor i periodista, autor de l'obra "La Patagonia rebelde"; Néstor Daffinoti, nét del dirigent afusellat Albino Argüelles, i Isabel Soto, filla de l'anarquista Antonio Soto, conegut com el líder de la Patagònia rebel.

"Les caixes holandeses" s'emetrà pel programa 'Sense ficció' de TV3.

Entrevista

Entrevista a membres de la Cooperativa de consum "La Rauta": una alternativa viable fora del Sistema?

En aquesta entrevista podrem conèixer de primera mà que és i com funciona una cooperativa de consum, en aquest cas de La Garrotxa però perfectament extrapolable a qualsevol altra cooperativa que funcioni de manera autogestionària i assembleària, sense alliberats i sense fer un negoci de la nostra salut alimentària. Al mateix temps que es milloren les condicions i el tracte amb els productors locals.

Som moltes les persones que creiem que cal transformar la societat i practicar alternatives al capitalisme des de tots els punts de vista. Si parlem d'alternatives, un bon exemple són les cooperatives de consum que en els darrers anys han proliferat arreu del territori.

Crear espais d'autogestió per consumir de forma responsable, compromesa i saludable és una bona manera de recuperar espais al capitalisme. Per això des de Solidaridad Obrera hem entrevistat una família que pertany a la cooperativa de consum La Rauta de la comarca de La Garrotxa.

Com es va formar la cooperativa La Rauta?

La primavera de l'any 2009 va néixer la Rauta. Unes quantes persones de la Garrotxa amb inquietuds i experiències en altres cooperatives, vam iniciar un projecte que de mica en mica ha anat creixent seguint un model autogestionat i assembleari.

Què us va portar a fer-vos membres d'una cooperativa de consum?

La necessitat d'obtenir productes ecològics i propers i a un preu raonable, principalment.

Però també ens hi va portar una necessitat ideològica d'establir camins alternatius al consum capitalista, fomentant el suport als productors lo-

"De fet a la la Garrotxa almenys ja som cinc grups i comencem a crear una petita federació o xarxa"

cals i establint relacions directes, sense intermediaris.

A més ens va semblar interessant el poder treballar en un grup de gent molt diversa, de manera assembleària.

Quina és la situació del mercat ecològic?

El mercat dels productes ecològics a gran escala (grans superfícies, eco supermercats, etc) està seguint un camí paral·lel al convencional. Els distribuïdors incrementen els preus de manera desorbitada i ofereixen productes ecològics que deixen de ser ho quan fan milers de kilòmetres per arribar fins aquí. Com diu una companya de la Cooperativa: "Llavors, l'ecologia es perd pel camí".

Quantes famílies formen part de La Rauta? Hi ha perspectives de creixement?

Som unes vint unitats familiars (així ens auto anomenem). Trobem que és

Magatzem de la cooperativa a punt per tornar a ser omplert amb els diferents productes.

un bon nombre d'unitats per així poder garantir el coneixement de la gent, la responsabilitat, el volum de feina, la pressa de decisions. Si anem creixent es poden anar creant nous grups de consum.

Hi ha altres cooperatives properes? Hi esteu en contacte?

De fet només a la la Garrotxa almenys ja som cinc grups i comencem a crear una petita federació o xarxa. És molt interessant mantenir rela-

ció entre els grups, per exemple, de cares a compartir els contactes amb els productors i d'aquesta manera ells poden garantir la viabilitat del seu projecte i nosaltres gaudir-ne.

També es molt útil per poder fer comandes grosses conjuntes de productes que venen de zones més llunyanes de Catalunya i ser més eficients en el tema del transport. Per exemple, per poder portar arròs ecològic del Delta de l'Ebre.

Quin és el funcionament de la cooperativa?

La cooperativa està formada per unitats familiars i cada una es compromet a assumir els torns de permanència, a formar part d'una comissió de treball i a assistir a les assemblees.

Ens trobem cada dimecres al vespre per preparar i recollir els productes i fer la comanda de la setmana vinent. Cada setmana dues unitats són les encarregades de preparar les comandes, fer la comptabilitat i informar als socis i sòcies de les incidències.

Quines comissions diferents funcionen i de què s'encarreguen?

Les comissions són els grups de treball que tenen com a objectiu la millora del funcionament de la cooperativa essent el gran pilar de repartiment de tasques.

Ens organitzem en quatre comissions:

-Compres: coordina el contacte amb els proveïdors/es

-Economia: porta al dia la comptabilitat de la cooperativa.

-Relacions: és el lligam comunicatiu intern (entre els socis/es) i extern, amb altres grups i mitjans.

-Logística: S'encarreguen de les necessitats materials del local (emmagatzematge dels productes, instal·lacions, informàtica...).

Com es prenen les decisions?

L'assemblea és l'eina i la participació i l'assistència imprescindibles. Ja que és on prenem les decisions per al funcionament del grup. Es disposa cada vegada de moderador/a per facilitar la participació de tots i totes les sòcies i fer més àgil i eficaç la trobada.

Quins criteris es tenen en compte a l'hora d'escollir un productor?

Que siguin productors locals, o el més propers possible, que segueixin els principis de la producció ecològica, es prioritzen els productors cooperativistes o artesans i amb objectius ètics, respectuosos amb el medi ambient i les persones, davant dels empresaris ecològics, per exemple.

Abans de fer un nou contacte hi ha tot un treball de conèixer els productors, visitar les finques..., cosa que ens permeten establir confiança amb ells i ens poden explicar com

fan la seva feina. Aleshores els productes tenen darrera persones implicades en fer bé la seva feina i ho sabem de primera mà.

Local o ecològic? Què és més important en un producte?

La combinació d'ambdues és el més idoni. Per nosaltres no és necessari el segell d'aval ecològic si coneixem qui l'elabora i com ho fa, és clar. Evidentment han de portar una pràctica ecològica.

Comprar en una cooperativa de consum és més car?

És més car que un producte convencional (que no un d'ecològic) en una gran supermercat-multinacional. Si tenim en compte la mena de beneficis socials i ecològics que té un producte proper, ecològic, de gran qualitat i sense intermediaris, sortim guanyant en salut i consciència. Els preus són bastant assequibles.

Perquè creieu que és necessari canviar els nostres hàbits de consum?

Hem de tenir en compte que el consum té fortes implicacions socials, ecològiques i econòmiques que actualment evolucionen de manera insostenible i explotadora de les persones i la terra.

Les cooperatives de consum constitueixen una clara alternativa de consum, en promoure una economia a escala local que defensa la diversitat agrícola i cultural, la solidaritat i la responsabilitat social i ambiental.

+ Info

<http://cooperativarauta.blogspot.com/>

Mapa cooperatives catalanes

<http://repera.wordpress.com/2009/07/24/on-grups-de-consum/>

Opinió

Ocupació i resistència

Xavier Diez *

Quina fou la darrera vegada que el PIB europeu caigué sobtadament i mantingut en el temps? No, no fou l'estancament econòmic dels setanta.

Percentatges de caiguda com l'irlandès (-10%), el finlandès (-8%) l'italià, (-6,5%), o el conjunt de la Unió Monetària (-4,1%) només són comparables amb la catàstrofe de la segona guerra mundial. El recentment desaparegut historiador britànic Tony Judt, ens recordava que, si omèfem les destruccions bèl·liques, les ocupacions de la Wermatch, que vivien sobre el terreny i explotaven a consciència l'Europa occidental a fi de sostenir les invasions bàrbares del Tercer Reich, van fer abduir la riquesa nacional en percentatges comparables. A tall d'exemple, al llarg dels cinc anys d'ocupació (1940-1945) Dinamarca perdé un 14% del seu capital. El 2009, la pèrdua del PIB fou d'un gairebé 5%. A quines conclusions podem arribar?

La primera, analitzada per l'economista dissident Enric Duran, consisteix a evidenciar que bona part de la riquesa nacional és fictícia, fonamentada en abstraccions, comptabilitat creativa i alteració artificial del valor de les coses (especulació). La segona, compatible del tot amb la primera, consisteix en el roboratori pur i dur, a l'estil de les incau-

"La riquesa artificial i l'especulació van marcar la dècada de creixement recent"

tacions de la Gestapo. Per què són compatibles? Qui són els responsables? La riquesa artificial i l'especulació van marcar la dècada de creixement recent, ja fos a partir de la bombolla immobiliària, ja fos mitjançant sofisticats productes financers en forma d'accions, derivats, hedge funds, fons d'inversió i altres que van acabar, gràcies a la complexificació de les innovacions matemàtiques, en allò que s'acabà anomenant "subprimés" o "bonus escombraries". A tall d'exemple, determinats productes financers estaven dissenyats de tal manera que s'associaven a assegurances que comportaven successos compensacions econòmiques. Si s'atacava un determinat valor (posem per cas, accions d'una constructora) i es maniobrava per tal que el preu de l'acció s'estimbés i de pas l'empresa desaparegués -, l'accionista era indemnitzat per un valor molt superior a la inversió inicial. Joseph Stiglitz en va donar una explicació clarivident per comprendre la sofisticació de la perversitat inversora, quan va comparar aquestes pràctiques a "soscirure una assegurança d'incendis per la casa del veí, i a continuació, calar-hi foc". Allò

que en l'economia real és prohibit i penat, en el món financer és permès i premiat. El cert és que precisament aquesta tolerància criminal permetia guanyar als grans inversors, unes rendibilitats del vint, trenta, quaranta per cent anual... I ja sabem que la riquesa i el poder són drogues altament destructives, perquè en el moment en què esclataren les bombolles, la casta dels inversors no es conformaven amb la pèrdua d'ingressos, sinó que s'estan apropiant de les riqueses nacionals (aquestes pèrdues del PIB) tot parasant l'economia real, i els pressupostos públics dels estats. En certa mesura,

dels pilars d'aquesta ocupació és una reforma laboral que concedeix majors beneficis als rics, desposseint a la majoria de drets. Aquesta darrera, més enllà del valor econòmic (les grans empreses pressionen, més que per establir-se els diners d'indemnitzacions d'atur, per carregar-se el principi de negociació col·lectiva i desactivar la protecció jurídica al treballador) en té de simbòlic. Es tracta d'una manera molt clara d'escenificar el nou ordre. Es busca desposseir de ciutadania el treballador per reduir-lo a la condició de serf. Es busca una humiliació col·lectiva al més pur estil de les represàlies

plegaven de braços quan el feixisme s'apropiava d'Espanya, o que vivien aferrats a una inútil línia Maginot, mentre els tancs alemanys avançaven sense oposició.

En aquest sentit, com també passà durant la fosca nit del nazisme, la resistència no és una opció, sinó una obligació. En aquests temps foscos, no queda una altra alternativa que la contribució a combatre el mal. La resignació, atida des de la propaganda pública i privada, no és una opció.

La vaga europea del 29 de setembre és un primer pas en el que probablement serà una llarga, dura i bruta guerra social. Certament, la vaga, segons com, podria considerar-se com un instrument propi de l'era industrial, fins a cert punt, obsolet. Fins i tot, el mateix concepte de "serveis mínims", ha servit per evidenciar que els serveis públics funcionen diàriament amb serveis mínims. Tanmateix, la guerra social, sorda i subtil que vivim en l'actualitat (i que estem perdent) també està carregada d'armes simbòliques.

Probablement, l'èxit de la convocatòria no tindria assegurada una traducció tangible, tanmateix, els petits gestos, les escenificacions són importants, terriblement importants. Al cap i a la fi, les vagues avui són exhibicions de força o de feblesa, són actes de determinació en què els individus esdevenen col·lectiu, grup, nucli, ciutadania, força de derivació imprevisible, resistència organitzada que amenaça amb escombrar els cobdiciosos.

dels nazis en una Europa nietzscheana. Tenir espantada la gent a fi d'exercir un domini incondicional.

La situació que ens ha portat fins aquest context gris on són cada vegada més els qui són incinerats pel context econòmic (un 20% de desocupació hauria d'ésser considerat com un crim contra la humanitat) té dos responsables. El primer, per acció, les grans fortunes que s'han apropiat del control de les economies occidentals, gent sense escrúpols, privilegiats que no paguen impostos i que han bastit una maquinària financera destructiva. El segon, per omisió, la classe treballa-

Tornem a Dinamarca. Es diu que durant l'ocupació nazi, els alemanys van publicar un decret on ordenaven que els jueus, com a la resta de territoris ocupats, havien de dur una estrella groga, primer pas per a la seva deportació i posterior extermini. L'endemà, el rei, Christian X, es va passejar per Copenhage amb aquest distintiu. Al cap de poques hores, la majoria de danesos la van lluir de manera desafiant davant l'ocupant. Cap jueu danès fou deportat als camps d'extermini, men-

"Un 20% de desocupació hauria d'ésser considerat com un crim contra la humanitat"

dora, que irresponsablement, no ha sabut ni volgut aprofitar l'educació com a instrument alliberador propi de l'estat del benestar i s'ha deixat enlluernar per una societat de consum asimètric, que ha participat sense gaire recances dels discursos neoliberal, i fins i tot ha participat entusiàsticament de l'especulació popular, i que sobretot, s'ha avergonyit de la seva condició de treballador. En aquest sentit, la majoria dels treballadors s'han comportat amb grans dosis d'estupidesa i covardia, com els francesos que es

tre que els danesos van donar al món una lliçó de dignitat inoblidable. La vaga del 29 de setembre, dia de Sant Miquel, ha de ser això, una demostració unitària de força. Un desafiament a l'ordre, una manera d'obligar a què molts se'ls caigui la cara de vergonya. I sobretot, un primer pas de resistència vers l'alliberament.

* Xavier Diez és Historiador

SOLIDARIDAD
OBREIRA

Formulari de subscripció

Nom: _____
Direcció: _____
Ciutat: _____ País: _____
C/Cardenal Cervantes 18, 1r-2ª. C.P. 43001 Tarragona

Tipus de subscripció:

- Opció A: Subscripció anual ordinària de 6 números + enviament 10 euros anuals
- Opció B: Subscripció anual de suport + llibre de regal 72 euros anuals

Forma de pagament: Ingrés o transferència al nº de compte 2077-0914-69-1100422932 (BANCAJA) indicant el nom

Economia

Programa neoliberal i contrareforma laboral

Lluís Rodríguez *

La crisi econòmica es troba ara mateix en la fase on el partit en el govern (PSOE) impulsa una sèrie de polítiques per fer pagar la crisi a la classe treballadora. Ha passat ja doncs la fase d'aplicar mesures per evitar una caiguda més gran de l'activitat econòmica i de sostenir el sistema bancari perquè quedi impune per la seva mala gestió. Però si algú es pensava que el tipus d'intervencionisme en economia del PSOE s'acostava d'alguna forma a la socialdemocràcia, els fets han demostrat que ha estat totalment al contrari i que aquest es basa en assumir el programa neoliberal recomanat pels

"L'intervencionisme que ha fet el PSOE i que hauria fet el PP sens dubte, és el d'aplicar polítiques per sostenir els beneficis empresarials, sobretot els bancaris, i aplicar les polítiques d'ajust contra una classe treballadora en retrocés de drets des dels anys 80, aprofitant la conjuntura"

economistes burgesos d'extrema dreta i les institucions a qui assessoren i imposen aquest credo. L'intervencionisme que ha fet el PSOE i que hauria fet el PP sens dubte, és el d'aplicar polítiques per sostenir els beneficis empresarials, sobretot els bancaris, i aplicar les polítiques d'ajust contra una classe treballadora en retrocés de drets des dels anys 80, aprofitant la conjuntura. La pujada d'impostos als treballadors (IVA), els retalls pressupostaris en inversió i despesa pública (ensenyament, sanitat, serveis socials, etc), les polítiques de reducció salarial, ara la contrareforma laboral i prou perament la de pensions, són un exemple de l'aplicació del guió neoliberal de política econòmica. Aquest tipus d'actuacions es donen diferentment si hi ha governs d'un o altre color i el que ens hauríem de plantejar és quina resposta es pot donar a tot això des d'una perspectiva de classe treballadora, així com des d'una perspectiva anarcosindicalista.

Cal dir que les receptes de política econòmica i laboral que s'estan aplicant via decret-llei són les mateixes que es venen aplicant des dels anys 80 a l'estat espanyol. Aquestes es basen en una forma totalment partidista d'analitzar l'economia, que per la nostra desgràcia com a treballadors/es és la dominant a les facultats, gabinets d'estudi de les patronals i governs. En el cas de la contrareforma laboral, s'analitza el problema social de l'atur estrictament des de la perspectiva del mercat de treball, és a dir no es té en compte, interessadament, quina connexió té l'increment de l'atur amb l'activitat

econòmica del país i concretament amb l'estructura productiva heretada de les reconversions industrials. Aquest fet només es pot entendre des de les coordenades de dogmatisme, clasicisme (patronal) i evidentment poc científiques, que persegueix un objectiu concret: justificar l'ajust de la crisi contra la classe treballadora. És paradigmàtic repassar les hemeroteques i veure com al principi de la crisi tothom coincidia en dir que aquesta no era provocada pel mal funcionament del mercat laboral, sinó per un mal funcionament del sistema financer, per una desproporció d'un sector com el de la construcció dins una economia desequilibrada o fins i tot per el que alguns

defensem, una cada cop pitjor distribució de la renda i en ultim terme per una ineficiència estructural constatada crisi rere crisi de l'economia capitalista en general. En aquest sentit, ja que no es pot justificar la contrareforma laboral per solucionar un "problema" del mercat de treball a l'hora d'entendre la crisi, l'argument principal ara mateix es que servirà per sortir millor de la crisi. Tractarem de contra argumentar aquesta ultima qüestió amb l'evidència històrica recent.

Contrareformes laborals amb pèssims resultats

Sense ànim de ser exhaustius si que podem assenyalar les principals fites de les contrareformes aplicades al mercat de treball a Espanya des de la transició i els seus resultats. Cal recordar que aquestes contrareformes han estat impulsades per les patronals i governs de torn i amb el vist i plau, en general, de les burocràcies sindicals CCOO i UGT.

El 1980 s'acorda la moderació salarial, igual que al 1983 ja amb el PSOE al govern. Al 1984 amb el govern PSOE, es va imposar la contractació temporal trencant el principi de causalitat (que un contracte temporal respongui a una tasca temporal). El 1992 s'aprova un decret-llei (PSOE) on es retallen les prestacions d'atur incrementant també el període mínim de cotització per poder cobrar. L'any 1994 es legalitzen les Empreses de Treball Temporal (ETT) eliminant la prohibició de la cessió de treballadors/es, que fins llavors no es permetia per entendre's que era quel-

► El ministre Corbacho, un dels caps visibles de l'atac als drets dels treballadors/es

com semblant a l'esclavisme. El 1997, amb govern PP, s'imposa una reducció del cost d'acomiadament. Al 2001 la reducció en la indemnització per acomiadament a 33 dies per any s'amplia a altres contractes. Al 2002 també es modifiquen a la baixa les condicions per cobrar l'atur i accedir a una nova feina. Al 2006 s'amplia als nous contractes indefinits la indemnització d'acomiadament de 33 dies per any treballat. Casualment la contrareforma vigent, des del 18 de juny de 2010 per decret llei, i la modificació que n'ha sortit del congrés, profunditza en aquest tipus de propostes.

Els resultats de tot això han estat els següents. La taxa d'atur al 1984 era entorn el 21%, quan al 1994 s'acostava al 25%. Al 1998 la temporalitat era del 60%

"les directives europees estan marcant l'agenda reformadora dels governs neoliberals per tant podem esperar noves reformes com les de les pensions o aprofundir en les que actualment s'estan desenvolupant"

mentre que a la UE era del 20%. Després d'una dècada de creixement 1997-2007 on el PIB ha crescut per sobre del 3%, la taxa d'atur no baixà del 10% i la taxa de temporalitat es va

mantenir sobre el 30%. Ara mateix, amb l'actual configuració del mercat de treball l'atur s'ha disparat a més del 20% de la població activa. Per altra banda l'indicador de caiguda de la part salarial de l'economia no ha deixat d'empeyorar des dels anys 80.

Totes les reformes que s'han fet es suposava que perseguïen la reducció de l'atur per sota del 4-5% com en la resta de països europeus, cosa que no ha estat així. La qüestió d'eliminar la temporalitat, per exemple, ha estat recurrent en totes les justificacions de contrareformes laborals dels anys 90 i 2000, però en comptes de retornar a legislacions anteriors que la eliminessin "per llei" el que s'ha fet són petites modificacions i ajustaments alhora que donar bonificacions als empresaris per

contractar de forma fixa. El resultat ha estat mantenir alts nivells de temporalitat. En l'actual crisi, no es casual que la temporalitat s'hagi reduït degut a un increment de l'atur dels qui tenien con-

ORTO
revista cultural de ideas ácratas

Suscripción
España 12 euros. Internacional 15 euros

Redacción
Telf. / Fax: 93 398 84 63
Apartado de Correos nº 302. 08910 Badalona.
e-mail: badalona@cnt.es

cnt
Organo de la Confederación Nacional del Trabajo

Apdo. de Correos 385
CP 10080 Cáceres
www.periodicoCNT.org
redaccion@periodicoCNT.org

Distribuidora anarquista

EL GRILLO
Libertario

tractes temporals i per tant indemnitzacions per acomiadament més baixes. Tot això reforça la idea que la contractació temporal i la reducció de les indemnitzacions per acomiadament, generen evidentment més atur en comptes de servir per crear més llocs de treball.

El resultat a llarg termini ha estat un pèrdua molt important de drets laborals mentre que els resultats en l'economia i en el mercat de treball han empitjorat, seguint en tot cas les oscil·lacions dels cicles de creixement i crisi. Evidentment que tot això té un impacte directe en la caiguda dels salaris, en última instància l'indicador que més els interessa als empresaris, juntament amb la capacitat de tenir disciplinats als treballadors. Cal recordar per últim que les directives europees estan marcant l'agenda reformadora dels governs neoliberals per tant podem esperar noves reformes com les de les pensions o aprofundir en les que actualment s'estan desenvolupant.

Sembla ser que ara, amb la contrareforma laboral, es volen aplicar les mateixes mesures inefectives per solucionar aquests problemes d'atur i temporalitat, essent comprovable que només serveixen per empitjorar-los. En canvi aquestes mesures si que són efectives per als veraders objectius que persegueixen: reduir salaris incrementant els beneficis empresarials i tenir un major control sobre la disciplina dels treballadors.

Què podem fer?

Vista aquesta evidència només es pot parlar de cinisme per part del govern (PSOE) i també la oposició (PP) a l'hora de presentar a la població les seves propostes i gestions. Cinisme per argumentar que no s'abaratirà l'acomiadament quan es evident que la pròpia contrareforma ho contempla, i cinisme a l'hora de transmetre que servirà per millorar la situació dels treba-

lladors si sortim de la crisi quan no serà així, de la mateixa manera que no ho va ser en la sortida de crisis anteriors. També és evident la seva falta de legitimitat per gestionar una economia i unes relacions laborals que serveixin als interessos dels treballadors. Cal exigir responsabilitats a aquests gestors del capitalisme de la mateixa manera que s'ha de fer als assessors que han orientat, i segueixen fent-ho, les polítiques econòmiques nacionals i mundials.

Es necessari doncs lluitar en els diferents fronts contra aquest nou atac a la classe treballadora i tractar d'articular **"Cal exigir responsabilitats a aquests gestors del capitalisme de la mateixa manera que s'ha de fer als assessors que han orientat, i segueixen fent-ho, les polítiques econòmiques nacionals i mundials."**

un programa en què el treballador esfigui en el centre de les polítiques.

Un primer front evident és el de les empreses. La resistència a les empreses és crucial per tal d'evitar l'aplicació d'aquesta contrareforma laboral, evitar els acomiadaments individuals, els expedients de regulació d'ocupació, o el tancament d'empreses amb una sortida favorable per la patronal i sense rebre el càstig corresponent. No es de rebut que en època de creixement les empreses hagin anat recollint beneficis de forma injusta (per l'apropiació del treball realitzat pels treballadors), fins i tot il·legal (per l'altíssim frau fiscal), i en època de crisi l'ajust sigui expulsar a l'atur a milions de treballadors mantenir les rendes depositades en comptes bancaris i paradisos fiscals.

Un segon front es dona als pobles i ciutats. És imprescindible començar a articular mecanismes d'unitat d'acció sindical i popular, tant a les empreses com als pobles i ciutats de forma que es pugui resistir a aquests atacs contra les nostres condicions de vida. Cal crear un pols d'atracció per un sindicalisme de classe i articular-lo per sortir-

ne beneficiats tots els treballadors/es, expandint la resistència a les polítiques de privatitzacions, a la corrupció política i empresarial, etc. Cal assenyalar i donar una resposta contundent als responsables de tot això: patronals, partits en el govern i fins i tot sindicats col·laboracionistes que no adoptin una defensa explícita dels interessos dels treballadors.

Hi ha un altre front que és el de les propostes i el programes d'actuació generals. És necessari articular estudis i propostes solvents per tal de contrarestar aquest discurs capitalista que legi-

tima les actuacions de la patronal i els governs neoliberals. Per exemple: si realment es vol evitar l'increment de l'atur, perquè s'ens justifica que s'ha de facilitar l'acomiadament? (i de fet és el que s'aplica). La teoria econòmica seriosa evidencia que el que s'hauria de fer és just el contrari del que es fa. L'experiència històrica ens diu que l'acomiadament sempre ha esta massa fàcil: quan cau l'activitat econòmica incrementa molt l'atur, en canvi quan es recupera l'activitat econòmica, l'atur disminueix molt més lentament. Per tant amb un mercat de treball "flexible" quan cau l'activitat econòmica significa incrementar més l'atur però quan aquesta es recupera la "flexibilitat" no serveix per millorar la contractació. Seria molt millor intentar evitar que es destrueixin llocs de treball dificultant l'acomiadament.

Cal doncs explorar propostes com el control sindical de la oferta laboral, la democratització sindical de les empreses, els increments salarials, la contractació fixa, la reducció de la jornada laboral, la cooperativització d'empreses en cas de tancament, el control sindical de les inversions, etc. L'objectiu

d'aquestes propostes rau precisament en posar a la persona, al treballador/a, al centre de l'anàlisi i la solució, en comptes de posar-hi al capital i el seu benefici com s'està fent en l'actual contrareforma laboral.

* Economista i membre de l'Institut de Ciències Econòmiques i de l'Autogestió (ICEA) a Barcelona. Afiliat a CNT Barcelona.

El detall...

Els resultats de tot això han estat els següents. La taxa d'atur al 1984 era entorn el 21%, quan al 1994 s'acostava al 25%. Al 1998 la temporalitat era del 60% mentre que a la UE era del 20%. Després d'una dècada de creixement 1997-2007 on el PIB ha crescut per sobre del 3%, la taxa d'atur no baixà del 10% i la taxa de temporalitat es va mantenir sobre el 30%. Ara mateix, amb l'actual configuració del mercat de treball l'atur s'ha disparat a més del 20% de la població activa. Per altra banda l'indicador de caiguda de la par salarial de l'economia no ha deixat d'empitjorar des dels anys 80.

una de les conseqüències...

Col·lectiu: Hipotecats en risc de desallotjament.

Quants són? Des de 2008, 350.000 famílies han perdut les seves cases. El deute hipotecari acumulat és de 650.000 milions d'euros.

Efectes de la crisi: Unes 500 famílies perden la seva casa cada dia.

Alguns punts de distribució

Autor: Miguel Brieva

La vinyeta

<p>Cerdanyola Universitat Autònoma de Barcelona Facultat de Lletres i Psicologia 08193 Bellaterra</p>	<p>Figueres Oficines de l'INEM/OTG Anicet de pagès 10-12 17600 Figueres Hospital de Figueres (sala d'espera) Ronda Rector Aroles S/N 17600 Figueres</p>
<p>Esparreguera Biblioteca municipal Beat Domènec Pl. de Santa Eulàlia nº3 08292 Esparreguera Bar Klan Passeig del Castell nº1 08292 Esparreguera Bar Esparracat C/ Maestro FelIU Munné nº18 08292 Esparreguera Biblioteca Josep Roca i Bros C/Federico Garcia Lorca, 17 08630 Abrera</p>	<p>Terrassa Bar La Ronda C/d'Albinyana nº25-27 08223 Terrassa Biblioteca Central de Terrassa Passeig Lletres 1 08221 Terrassa Ateneu Candela C/Sant Gaietà nº 73 08221 Terrassa Associació de Veïns s.XX Plaça Segle XX, 11 08223 Terrassa Amics de les Arts i Jovenuts Musicals Carrer Sant Pere 46, 1r. 08221 Terrassa Llibreria Sant Jordi Carretera Montcada 406 08223 Terrassa</p>
<p>Olot Llibreria Dòria Sant Tomàs, 6 17800 Olot (Girona) Biblioteca municipal d'Olot C/ Pati, 2 17800 Olot (Girona) Llibreria Drac Passeig d'en Blai, 61 17800 Olot (Girona)</p>	

29-S

NI UN PAS ENRERE

NI RETALLS DE DRETS NI REFORMA LABORAL

ÉS L'HORA DE LLUITAR

REFORMA LABORAL

RETTALLS DE DRETS

Manifestació 17:00h.
Plç Universitat, BCN

29-S

Vaga General

CNT **AIT** **Contra la Reforma Laboral i les retallades socials**

www.cnt.es

Sindicats de CNT a Catalunya i Balears

BADALONA Ptge Riu Congost, 5-11 baixos 08917 Badalona. Ap.Co: nº 302, 08910 Badalona. Telf/Fax: 93 398 84 63 e-mail: badalona@cnt.es **BARCELONA** Plç Duc de Medinaceli, nº 6 Entlo 1º, 08002 BCN. Telf/Fax: 93 317 05 47 e-mail: sov@barcelona.cnt.es **CORNELLÀ DEL LLOBREGAT** C/ Florida, 40 08940 Cornellà del Llobregat. Ap.Co: nº 287, 08940 Cornellà Telf/Fax: 93 375 58 53 e-mail: cntcornella@cnt.es **ESPARREGUERA** Telf: 661 170 643 Fax: 93 733 97 08. e-mail: esparreguera@cnt.es **FIGUERES** C/ Poeta Marquina, s/n 17600 Figueres. Ap.Co: nº 103, 17600 Figueres. Telf/Fax: 97 267 32 88 e-mail: figueres@cnt.es **GRANOLLERS** Ap.Co: nº 300, 08400 Granollers. e-mail: cntgranollers@yahoo.es **HOSPITALET DEL LLOBREGAT** C/ Montseny 87, 2º 08904 L'Hospitalet de Llobregat. Telf: 93 448 28 55 e-mail: hospitalet@cnt.es **IGUALADA** Pg. Verdaguer nº 122, 2º 08700 Igualada. Ap.Co: nº 486, 08700 Igualada. e-mail: foigualada@ya.com Telf/Fax: 93 805 41 91. **LA BISBAL D'EMPORDÀ** C/ Marimon Asper 16, 2º, 17100 La Bisbal. Ap.Co: nº 29, 17100 La Bisbal. E-mail: cntlabisbal@actiu.net Telf/Fax: 97 264 53 98 **MANRESA** C/Jorbetes, nº 15 08241 Manresa. e-mail: cnt_ait_manresa@hotmail.com Telf: 615 402 071 / 652 628 146. **MATARÓ** Ap.Co: nº 277, 08301 Mataró. e-mail: flmataro@cnt-ait.es Telf/Fax: 93 536 14 20 **MENORCA-CIUTADELLA** Sor Àgueda 5, 1er, Ap. Co: nº 288, 07760 Ciutadella de Menorca. e-mail: cnt.menorca@gmail.com **MONTCADA-LA LLAGOSTA** Rbla Països Catalans nº 57, 2º Ap.Co: nº 87, 08120 La Llagosta. Telf: 610 83 26 92 e-mail: cnt.montcada@gmail.com **OLOT** Plç.Cinema Colon 4, 17800 Olot. Ap.Co: nº 85, 17800 Olot. Telf/Fax: 97 227 16 82 e-mail: olot@cnt.es **PALMA DE MALLORCA** C/Palau Reial nº 9, 2º 07001 Palma. Ap.Co: nº 1566, 07080 Palma. e-mail: cnt-palma@cnt.es Telf/Fax: 971 726 461 **LLEIDA-PONENT** Rambla Ferran 30, 4º 1º C.P.: 25007 Lleida. Ap.Co: nº 847, 25080 Lleida. e-mail: flponent@cnt.es Telf: 627 13 36 96 **PREMIÀ DE MAR** C/ del Nord 65, local. 08330 Premià de Mar. Ap.Co: nº 187. e-mail: cnt_premia@hotmail.com **SABADELL** Ptge. Edgardo Ricetti nº 16. Ap.Co: nº 2172, 08200 Sabadell. Telf: 93 717 53 01 e-mail: cntsabadell@cnt.es **TARRAGONA** C/ Cardenal Cervantes 18, 1-2º. Ap.Co: nº 973, 43080 Tarragona. Telf: 605 12 09 80 e-mail: cntdetarragona@yahoo.es **TERRASSA** Ctra. Montcada nº 79, 08221 Terrassa. e-mail: terrassa@cnt.es Telf: 93 733 97 08.